

**KRISTUS
ZJEVENÝ VE SVÉM
VLASTNÍM SLOVĚ**

kázáno v Jeffersonville

22. 8. 1965

WILLIAM MARRION BRANHAM

Kristus zjevený ve Svém vlastním Slově

kázáno v Jeffersonville, 22. 8. 1965

Skloňme hlavy. Pane Ježíši, Pastýři velkého stáda, jsme Ti tak mnoho dlužní, Pane, že Ti lásku, kterou jsi vylil do našich srdcí, nikdy nemůžeme odplatit. Cítíme se tak nehodní stát ve Tvé přítomnosti a sklánět svou hlavu před Tebou. Prosíme Tě, očisti nás od všech chyb a každého hříchu. Prosíme o to, abys posilnil naše těla. Mnozí jsou nemocní a trpí, jak je vidět na těch kapesnicích zde, a odevšad přicházejí telefonáty s prosbami. Věříme, že jsme nyní na konci světových dějin. Čas brzy pomine ve věčnosti. Chtěli bychom být pro tu hodinu připraveni. Shromáždili jsme zde dnes ráno, abychom se připravili pro tento čas. Dozvěděl jsem se, že dnes ráno jsou mnozí z celého národa, od jednoho pobřeží ke druhému napojeni na telefonní přenos. Ať je požehnána každá malá skupina, ke které dorazí náš hlas. Uzdrav nemocné mezi nimi. Prosím o to, abys jejich duše ode všeho zlého očistil. Pomož také nám, zde v kapli dnes ráno, abychom se radovali z té veliké přednosti.

Prosíme o to, abys k nám mluvil skrze Svě napsané Slovo. Kéž nám Duch zjeví ty věci, které potřebujeme, zatímco jsme shromážděni z celé země. Cítíme se sice jako nepatrné stádečko, ale máme místo mezi spasenými, protože věříme v Ježíše Krista. Daruj nám tyto věci, Pane. Nechť řekneme, až tuto bohoslužbu ukončíme a budeme se vracet do našich domovů v celém národě, jako ti do Emauz jdoucí: „Nehořela naše srdce, když s námi On na cestě hovořil?“

Otče, vím, že všechno, co bych řekl, by jistě nebylo postačující. Navzdory všem těm milým křesťanům v celém národě, kteří jsou na to napojeni, by to nepostačilo. Nic, co bych já mohl říci, by mohlo způsobit něco dobrého, neboť všichni stojíme na stejné lodi. Jsme smrtelní lidé. Nechť mluví veliký Duch svatý; nechť uchopí Slovo a zjeví se. Očekáváme Jej nyní ve jménu Ježíše. Amen. Můžete se posadit.

Jsem sám velmi překvapen; řekl jsem své manželce, která nyní asi dokonce naslouchá v Tucsonu, že nevěřím, že budu sloužit, když se sem vrátím. Proto jsem si ani nevzal příslušný oblek. Řekl jsem své snaše, která mi žehlila sako: „Já stojím za pódiiem a tak není vidět, že kalhoty a sako, které mám na sobě, k sobě nepatří. Je to to stejné, co nosím doma. Ale ona mi vyžehlila košili a všechno ostatní, Medo. Buď bez starosti. Všechno je v pořádku.

Máme zde prosbu za jednoho drahého bratra. Myslím, že je z Prescottu a tam jsou dnes ráno také napojeni. Bratr Coggins, otec sestry Mercier, jel sem do shromáždění, pokud jsem správně rozuměl;

a museli ho odvézt kvůli srdečnímu záchvatu do nemocnice. I otec bratra Juniora Jacksona, který nás poslouchá v Clarksville příp. v New Albany je v nemocnici. Pokud vím, jedná se o vážnou operaci rakoviny jater. Jistěže bychom ho chtěli vzpomenout na modlitbě. Jsou zde ještě jiní, ale na to bychom ten čas nechtěli užít. Bůh ví o všem. Pomodleme se za ně.

Drahý Bože, když tento drahý, starý muž s vrásčitýma rukama, bratr Coggins, starý bojovník na poli, který leží tohoto jitra někde v nemocnici, dostal srdeční záchvat, ó Bože, to ubohé staré srdce bylo ve veliké nouzi. Prosím, Bože, pomoz mu. Daruj to. On má život zrovna tak rád, jako my všichni; on by chtěl žít. Pane, ó Bože, daruj to. Všichni, v celém národě za něho prosíme ve jménu Ježíše, abys jej uzdravil a vyvedl jej ven. Věříme, že to uděláš a že zase přijde do shromáždění uzdravený.

Prosím za bratra Jacksona milovaný Otče, který tam nyní leží a je blízko smrti a který přivedl na svět tak milého chlapce jako Junior. Prosím, drahý Bože, abys jej uzdravil. Víím, že se to zdá být nemožné. Lékaři, medicína neví, co by měli dělat v takovém případě. My se ale rozpomínáme, že všichni nejlepší lékaři z Louisville řekli o bratrovi Hallovi, že mu zbývá jen několik hodin života, neboť měl rakovinu jater. A z milosti Boží je ještě dnes mezi námi. To se stalo před pětadvaceti lety. Proto jsem se modlil, abys dnes uzdravil bratra Jacksona, Pane. Nechť je Tvá milost a milosrdenství s ním.

TY znáš všechny, kteří sem položili své kapesníky a různé části oblečení, protože mají nějakou potřebu, Otče. Prosím, abys jim všem daroval uzdravení. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Hned na začátku bych chtěl říci, že jsem nejprve nezamýšlel přijít poslední neděli sem. Když jsme to pak ale oznámili, přišel jsem. Bratr Neville mě prosil, abych mluvil. Oznámili jsme, že také dnes budu zde, ale lidem v kraji jsme to nemohli oznámit. Máme však k dispozici systém telefonních přenosů, což je velice, velice milé. Lidé mohou zůstat doma nebo jít na shromáždění v jejich místě, např. sejít se ve svém sboru a bohoslužbu poslouchat s sebou. Toho si vážím.

Vidím, že zde dnes leží velice mnoho otázek ohledně zvěsti a toho, co jsem řekl poslední neděli. Zapomněl jsem jaký titul zvěst měla. Ale mluvil jsem o tom, že máte zaplatit své dluhy. Víte, je jedno, co člověk říká — mnozí tomu špatně rozumí; ne proto, že by tomu chtěli špatně rozumět, ale jednoduše to nechápou. Někdo se ptal: „Máme si koupit auto?“, nebo „Co mám dělat?“ O tom Ježíš nemluvil, respektive Bible, tam stojí: „Nezůstávejte nikomu nic dlužní.“ To znamená, že nemáme odsouvat dluhy, které můžeme zaplatit. Zaplaťte je. Znamená to, že

nikomu nemáme nic dlužit. Dlužíme za nájemné, telefonní rozhovory, a mnohé jiné. Za tyto věci dlužíme a vyrovnáváme je. Když ale můžete splatit starý, odsunutý dluh, pak to zaplaťte. Nechoďte v tom, aby něco podobného nebylo uvaleno na vás.

Vzpomínám si, že jako mladý muž jsem byl jednou nemocný. Když jsem byl propuštěn z nemocnice, byl jsem dlužen asi dva tisíce dolarů. Pak tu byla lékárna, která patřila panu Swanigerovi. Jemu jsem dlužil tři sta nebo čtyři sta dolarů za léky. On mne ani neznal. Šel jsem za ním. Ani já jsem neznal jeho, ale on přesto všechno dodal, aniž by to jedinkrát odmítl. Řekl jsem: „Jsem vám za to dlužen.“ Myslím, že to asi nebyl pan Swaniger, ale pan Mason na rohu Court a Spring Avenue. Řekl jsem mu: „Mám u vás dluh. Jsem ještě slabý, ale budu se snažit pracovat. Nyní to zaplatit nemohu.“ Právě jsem uvěřil a řekl jsem: „Pane Mason, jako první mám povinnost k Bohu, Jemu zaplatím desátek. Nejprve bych chtěl zaplatit Jemu desátek. A jako další jsem povinen vyrovnat mé dluhy. Můj otec je sice nemocný, a v rodině je nás deset dětí, ale jestliže budu moci každou výplatu dát 25 centů, udělám to. Kdybych ani těch 25 centů nemohl zaplatit, pak přijdu a řeknu vám to. Pak přiznám: ‚Tentokrát nemohu‘.“

S pomocí Boží jsem všechno zaplatil. To mám na mysli.

Věřící odtud ze sboru si nechal udělat něco na svém voze. Řekl: „Zaplatím ti v sobotu!“, ale neudělal to. Týdny a týdny mýjely, aniž by zaplatil nebo se ozval. Ten muž ze servisu potom přišel a ptal se mě. Vidíte, to padá na celý sbor. Padá to zpět na Krista. Když nemůžete zaplatit, pak jděte a řekněte: „Jsem ti dlužen, ale zaplatím ti. Jsem křesťan, ale teď momentálně nejsem schopen zaplatit, co ti dlužím.“ Myslete na to, stojí to v knihách Božích, co máte dělat. To víte. Pokouším se docílit toho, abychom my všichni byli připraveni, neboť víme, že se něčemu přibližujeme. Velice brzy se něco stane. Proto bychom chtěli být připraveni. Zatímco se příchod Pána tak přiblížil, chtěli bychom být pro tuto nádhernou hodinu připraveni.

Chceme se nyní připravit a hovořit na téma, které jsem s pomocí Boží zvolil pro toto ráno. Kvůli lidem, kteří poslouchají přenos, se budu vyjadřovat tak krátce, jak je to jen možné. Doufám, že v celém národě všichni máte tak krásné ráno jako my zde v Indianě. Je příjemný chládek. Po dešti je tu počasí velmi příjemné. To je dobře.

Chtěl bych nyní číst z Žid. 1 a z Jana 1:1.

Mé téma tohoto jitra je studování Písma. Otevřeme si Žid.1:1-3:

Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil skrze Syna Svého,

kterého ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.

*Kterýžto jsa blesk slávy a obraz osoby Jeho a zdržuje všecko slovem
mocnosti své, očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil
se na pravici velebnosti na výsostech.*

Jaká nádhera to čist!

Jan 1:1:

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo.

Mé téma dnešního rána zní: **Kristus zjevený ve Svém vlastním Slově.** Rozhodl jsem se o tom hovořit, protože vím, že to, co říkáme, jednoduše nesmíme říkat, protože jsme právě shromáždění a jednoduše o něčem náhodně mluvíme, nýbrž musí to být něco, co poslouží lidem k upevnění, neboť musíme procházet skrze nebezpečné a podvodné vody. Proplouváme jimi. A někdy — mám zato, se vám vede jako mně — zdá se, že z toho dostáváme tolik, že se lekáme.

Před několika minutami jsem hovořil s jedním mladým kazatelem a jeho ženou vzadu v místnosti. Oba jsou tak nervózní, jako všichni ostatní na světě — jako ostatní lidé na zemi. Řekl jsem: „Myslete na to, satan na vás udeří.“ Úplně jedno, kdo jste, on má právo udeřit.. Co by vám bylo jako rána příjemnější: oslepnout, dostat Arthritis, dostat se do pojízdného křesla nebo být nervózní? Někde vás to může ranit. On má právo na toto otevřené místo. To je místo, které musíte mít každého času chráněné.

Vidíme toto nervózní časové období, ve kterém žijeme. Myslím, že kázání na magnetofonovém pásku z minulého týdne vám zjeví mocné a strašlivé věci, o kterých někdy budeme zase hovořit, až budeme mít místo s dostatkem sedadel. Jedná se o posledních sedm ran, vlastně sedm koflíků hněvu, které budou vylity na zemi a sedm hromů a strašlivá zjevení, která přijdou na zemi.

Lidé, lidstvo dneška, ano, celý svět se nachází v takovém neurotickém stavu. Jestliže jste četli vydání Reader's Digest v tomto měsíci, potom vám padl do oka článek o velkém evangelistovi Billy Grahamovi. On je tak vyčerpaný, že musel odříci shromáždění a nastoupil do Mayo kliniky, aby se nechal vyšetřit. Nebyl nemocný, ale málo fyzicky pracuje. Doporučili mu běhání, tedy pohyb. A nyní běhá každý den jednu míli. V tom článku se dále píše, že je vědecky dokázáno, že mladiství hoši a dívky dosahují středního věku již ve dvaceti letech. V pětadvaceti letech mají děvčata za sebou dobu přechodu.

Nevím, zda to víte, ale před několika večery, když Duch svatý mluvil, zde ve shromáždění sedělo děvče. S tím děvčetem to byl přesně stejný případ, když to bylo vysloveno. Podíval jsem se na ni podruhé, ještě

jednou, a viděl jsem, co se děje. Myslel jsem si: „To přece nemůže být; vždyť je ještě tak mladá.“ Ale byla v přechodu, ačkoli jí bylo něco málo přes dvacet, snad 23 let.

Moje matka a vaše matky přišly do přechodu až asi ve 45-50 letech; moje žena asi ve 35 letech. Nyní se to dostavuje již v 25 letech. Lidstvo je zkaženo. Jestliže je naše tělo poškozováno uměle vyprodukovanou potravou a stresem, neděje se pak to stejné i s mozgovými buňkami? Pak je možné pochopit, že ženy mohou chodit na ulici skoro nahé. Chápeme, že se ženou ulicemi 120 mílovou rychlostí. Došlo k tomu, že národ a celý svět přišel o rozum.

Budeme, dá-li Pán hovořit o sedmi koflicích hněvu a ukazovat ty strašné věci. Lidé budou po čase tak pobláznění, že ve svých představách budou vidět mravence veliké jako hory. Na zem přijdou kobylinky s dlouhými vlasy a budou trápit ženy, které si stříhají vlasy. Zuby mají jako zuby lva a v ocasech mají žihadla jako škorpión, aby trápily lidi na zemi (Zj. 9). Potom bude pozdě cokoliv podnikat. Nyní vše dejte do pořádku.

Poslední neděli jsme se zabývali těmi „kruhy“ a tím, že ta vnější část má pět smyslů. Pět tělesných smyslů jsou vstupem k tělu. Pět smyslů: chuť, hmat, čich, sluch a vidění jsou jediným přístupem k tělu. Jiná možnost kontaktu s tělem neexistuje.

Uvnitř člověka je lidský duch. On má také pět smyslů: myšlení, lásku, svědomí atd.

Nemůžete myslet tělem. Myslíte rozumem. Zde se mnoho křesťanů zastaví. Mohou jako obilí a plevel na poli být pomazáni stejným Duchem svatý, kterým je pomazaný i pravý věřící. **Ale hluboko v nitru, v další, třetí části je duše.** Ta je předurčena Bohem. Tam leží skutečné semeno — zárodek.

Myslete na to, jestliže vezmu lopuch, rozřiznu jej a naroubuji mu srdce pšeničného zrna a zahrabu ho, pak z té rostliny vzejde pšenice, nehledě na vnějšek a pohnutí mysli.

Dnes tedy je zmatení o důkazu Ducha svatého. Satan může napodobit každý druh daru, který má Bůh. Ale Slovo přinést nemůže — ne slovo za slovem. V tom záviselo jeho selhání v zahradě Eden; vždy šlo o jeho selhání. To je tak přesné, jak jsem to řekl na pásku o falešných pomazaných. Oni mohou být pomazaní Duchem, mluvit v jazycích, tancovat, jásat, kázat evangelium — a přesto být ďáblem. Záleží na tom nejvnitřnějším. Pomyslete, Ježíš řekl: „Všechny, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně. Nikdo ke Mně nemůže přijít, jedině, že by jej Otec táhl.“

Probrali jsme tu lekci, ve které jsme ukázali, že jste byli v tom přirozeném ve vašem praprapraotci — od samého počátku. To jste jako lidská bytost; podle přirozenosti. Někdy se v rodině narodí rusovlasé dítě. Otec je překvapen, protože on sám, ani mezi jeho či matčiny příbuznými není nikdo rusovlasý. Kdybychom ale mohli sledovat zpět několik generací, zjistili bychom, že někdo rusovlasý byl. To semeno se rozšiřuje, a vy dostanete přirozenost předka, který žil před dlouhým časem. V Židům 7 se hovoří o Melchisedechovi. Abraham mu dal desátek, když se vracel po vítězství nad králi zpět. Leví, který později desátky dostával, tím již svůj desátek zaplatil, neboť byl v bedrech Abrahamových, když on se potkal s Melchisedechem.

Toto je to stejné: Když jste synem Božím, jestliže jím jsem já, nebo jste dcerou Boží, potom jsme to byli již na počátku v Bohu, a když Ježíš se stal plností Slova, byli jsme již jako klíček v Něm. Když On byl ukřižován, byli jsme v Jeho těle ukřižováni spolu s Ním. Když povstal z mrtvých, vstali jsme s Ním. Od té doby, co jsme to poznali jsme s Ním v Kristu Ježíši přesazeni do nebeských míst. Jestliže jsme synové a dcery Boží, potom jsme děti Boží, pak jsme příbuzní Boží. Potom máme věčný život. Bůh je jediný věčný život, který existuje. Tedy jsme od počátku byli v Něm. Když Ježíš se stal poslaným Slovem, byli jsme dílem z Něho. Amen! Tady to máte. Jestliže je to ve vás, potom vás od toho nemůže svést žádný ďábel, žádná síla, nic. To je kotva duše.

Můžete být pomazáni v duchu, mít žádost všechny jiné věci dělat, ale záleží na kotvě, na Slově, od toho se nemůžete nikdy vzdálit. On bude tak vytrvalý, a opravdově stát na Slově, jak to jen jde. Jinak jste stále ještě ztraceni, úplně jedno, co děláte.

Časové období Laodicejské je nahé, slepé a mizerné a ani to neví. Vidíte, mají pomazání, jsou pomazáni pravým Duchem. Duch svatý může padnout na ducha člověka, ale jeho vlastní zárodek leží v duši. Tento zárodek je Slovo. Nehraje žádnou roli, jak mnoho kázete, kolik dobrých věcí děláte nebo kolik lásky prokazujete — to je jeden z přístupů k duchu. Nemůžete milovat tělem; milujete svým duchem. To je jeden z přístupů. Můžete tedy milovat, dokonce milovat Boha a přesto být nesprávní. Můžete vymítat ďábly, kázat, všechny tyto věci dělat, a přesto nebýt správní. Ježíš řekl: „Mnozí v onom dni přijdou ke Mně a řeknou...“ To Slovo je rozhodující.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo ...

A to Slovo se stalo tělem a bydlelo mezi námi ...

Dejte pozor! Budu mluvit na téma ***Kristus je zjevený ve Svém vlastním Slově***. Rozhodl jsem se v mé místnosti. Jedna drahá osoba — možná, že je dnes ráno zde — mi darovala obraz, který nyní visí v mé studovně. Je to Hoffmanův obraz s Kristovou hlavou. Kolem stojí ti blahoslavení. Na jednom místě, kde vlastně mají být Jeho vlasy, tam byla ta tužka trochu silněji přitlačena. Tam je tedy uprostřed Svého Slova a dívá se ven. Kristus při kázání na hoře. Kdokoliv mi to daroval, děkuji za to. Někdo jiný mi přinesl do mé studovny obraz, který představuje Eliáše, jak jede vzhůru v ohnivém voze. Vážíme si těchto věcí. Jsou zde mnohdy mnozí lidé, že jednoduše nemám příležitost, se o nich zmínit. Ale postřehnu to, bratře, sestro. Vím to, a Bůh to také ví.

Nyní k tématu: ***Kristus zjevený ve Svém vlastním Slově***. Je to tak, jako na obraze, kde Kristus stojí uprostřed těch blahoslavených a vyzařuje z toho. To mne inspirovalo.

Kristus a Slovo je to stejné. Člověk se ptá: „Jak vznikla Bible?“ Nedávno jsem jel s jedním mužem. Řekl: „Jen si pomysli: My na této zemi, tak jak jsme, víme vlastně, a můžeme toliko říci, že jsme zachráněni skrze nějakou židovskou bajku, která je napsána v Bibli.

Odvětil jsem: „Pane, nevím, proč to říkáš; ale já nemyslím, že je to židovská bajka.“

On mínil: „Ty se modlíš. Ale ke komu? Já jsem prosil o to a ono a tamto, a neobdržel jsem nic.“

Odpověděl jsem: „Modlíš se převráceně. Nikdy bychom se neměli modlit, aby Bůh změnil Svou vůli, ale máme prosit o to, aby On změnil naše smýšlení. Myšlenky Boží nemusí být změněny, ty jsou správné. To, oč ty jsi prosil, nebylo správné.“

Vím o jednom mladém katolíkovi, který jednou četl z modlitební knížky, aby jeho matka zůstala na živu. Ona zemřela, a on tu knížku hodil do ohně. Nu, já se nepřimlouvám za tu modlitební knížku, ale chtěl bych říci, že člověk má falešný postoj. Člověk se pokouší říci Bohu, co On má dělat. Modlitba by měla znít tak: „Pane, přetvoř mne, abych byl s Tebou a Tvým Slovem v souladu,“ ne: „Chtěl bych změnit Tvůj úmysl“, nýbrž: „Změň mé myšlení. Změň moje myšlení podle Tvé vůle, a Tvá vůle je zde v této knize napsaná, Pane. Neopouštěj mne, dokud nebude mé myšlení s Tvým v souladu. Jestliže bude mé smýšlení v souladu s Tvým, pak budu věřit každému Tvému slovu, které jsi psal. TY jsi v něm řekl, že těm, kteří Tebe milují, slouží všechny věci k dobrému; a já Tě miluji, Pane! Všechno bude sloužit k mému dobrému.“

Tento týden jsem byl v kraji s velmi milými přáteli. Někteří se mne včera u stolu ptali. Posadili jsme se ke stolu a měli jsme malou biblickou školu. Hovořili jsme o lásce. Byla tam jistá osoba, která mi řekla: „Věřím, že jsi antikrist.“

Odpověděl jsem: „Jestliže by se to tak líbilo mému Pánu, chtěl bych jím být.“ Chtěl bych být tím, čím mě chce mít On. Miluji Ho, Jestliže On by mě měl hodit do pekla, budu Ho stále ještě milovat, v případě, že bych přešel na druhou stranu se stejným duchem, kterého mám nyní.“ Nějak zvláště se na mne díval. Bylo tam přítomno asi pět mladých mužů se svými ženami. Jsou to milé mladé ženy. Věděl jsem, jak velice tyto hoši milují své ženy, proto jsem jim řekl: „Můžete si to zkusit: představte si, že byste ještě nebyli ženatí, ale snili byste o tom. Po probuzení byste šli za vaší přítelkyni hovořili s ní o tom: ‚Viš, snil jsem o tom, že bychom se vzali, měli spolu děti, žili spolu šťastně a čekali na příchod Pána.‘ Ale to děvče by potom odpovědělo: ‚Viš, miluji jiného muže více než tebe. S ním budu šťastnější.‘ Milovali byste ji pak tak od srdce, že byste mohli říci: ‚Nechť na tobě spočine požehnání Boží, miláčku. Jdi s tím mužem.‘ Každý z vás nechť se v tom zkusuje. Jestliže je vaše láska pravá, pak to uděláte, protože vám záleží na jejich dobru. Víte, že byste ji mohli mít a žít s ní, že by byla vaší ženou, provdala by se za vás, ale ona by nebyla šťastná. S tím druhým by byla šťastnější. Když ji tak milujete, potom byste chtěli, aby byla šťastná. Proto se má vůle Boží stát, ať je Jeho vůle jakákoli, bez ohledu nato, budu-li já šťasten nebo ne. Chtěl bych žít tak, aby On měl zalíbení v tom, co dělám. Zkuste tedy vaše předsevzetí a vaše motivy. Pak víte, jestli Boha milujete nebo ne.“

Co by bylo, kdyby On řekl: „Sloužil jsi Mi, ale Já tě zavrhnou.“?

„Já Tě přesto miluji.“

Kdyby to církve poznaly a tak tomu mohly věřit, pak by nebylo nikoho, kdo by se při fotbale pokoušel vzít míč svému spoluhráči, když jej právě má. Pak byste jej chránili. Jestliže motiv a předsevzetí jsou skutečně upřímné, neřekne nikdo: „Che, já to taky tak umím. Ted' jsem na řadě já!“

Vidíte, jakmile Bůh použije nějakého muže, je hned tolik napodobenin. Je to satan, a lidé to nepoznávají. Oni se pokouší vzít míč tomu, komu byl dán. Jestliže Bůh daruje obzvláštní službu, potom dejte pozor, jak mnozí ji napodobí. Vidíte?

Pravá láska záleží v tom: „Úplně jedno, jakou částí jsem, Pane, kdybych mohl jen jedno slovo přiložit, aby ho to pomohlo chránit, pak mě to nechej udělat. Právě tak by to bylo s vaší ženou. Jestliže ji opravdu milujete, pak to není žádná „Filo-láska“, ale ta „Agape-láska“,

ta pravá láska. Jestliže by mohla žít s jiným šťastněji, nechejte ji s tím druhým jít — přirozeně jen tehdy, jestliže ještě nejste oddáni.

Mimochodem: lidé, kteří slyší tyto pásky, mnoho píší a ptají se: „Proč jsi řekl v „Manželství a rozvodu toto a ono?“ Mnohokrát jsem již vysvětloval, že tyto pásky jsou adresovány jen mému shromáždění, bratře, ke kterému hovořím. Nejsem odpovědný za ty, které Bůh svěřil k opatrování tobě. Já jsem odpovědný za to, jakou potravu podávám těmto lidem. Toto je adresováno jen mé kapli. Jestliže ti lidé chtějí poslouchat ty pásky, potom je to jejich věc. Ale já mluvím k těm, které Bůh svěřil mně. Jim jsou odpuštěny hříchy.

Někdo psal a řekl v tom: „Udělal jsem to a tamto. Řekl jsi, že naše hříchy jsou odpuštěny.“ To jsem tím neřekl.

Odpověděl jsem: „Ty to musíš tak vidět: Toto je adresováno jen lidem, kteří přicházejí do této kaple, mému vlastnímu stádu.“ Jestliže ti lidé venku chtějí ten pokrm smíchat a ty věci — nuž, ano. Přijměte od Boha to zjevení a dělejte, co vám Bůh přikazuje. Já budu dělat to stejné. Ale tyto zvěsti jsou adresovány této církvi.

Pojďme zase zpět. Musíme mít něco, na čem můžeme stavět. Někde něco musí být naší kotvou, jinými slovy: to definitivní. Každý musí mít něco definitivního, absolutního.

Před lety jsem kázal na téma „Absolut“. To znamená: místo, které má slovo, jako např. smírčí soudce. Když kupř. sudí při fotbalu řekne, že to byla branka, pak je to to rozhodující. Nehraje roli, jak jste to viděli vy; ten rozhodčí určuje, zda je to branka nebo ne.

Můžete namítat: „To nebyla branka. Viděl jsem to.“ To nic neznamená, co to bylo. Jestliže to řekne on, potom to platí. On je to definitivní.

Semafor je také něco definitivního. Na zelenou můžete jet. Říkáte: „Ale já pospíchám.“ To vám není nic platné. Musíte čekat, zatímco ti druzí mohou jet. Vidíte? To je definitivní.

Pro všechno, co děláte, musí být něco definitivního. Když jste si zvolili vaši ženu, muselo zde být něco definitivního. Musela to být žena, pro kterou jste se rozhodli.

Samotně když kupujete auto, musíte udělat definitivní rozhodnutí. Musíte se rozhodnout, jestli to bude Ford, Chevrolet, Plymouth nebo zahraniční značka. Právě tak je to s životem křesťana; musí to být něco definitivního.

Když by někdo jinému řekl: „Slyšel jsem, že se musíme nechat pokřtít“, a druhý se o tom ještě nic nedozvěděl, možná patří k nějaké církvi, kde se nekřtí, ale jenom pokropují, řekněme např. metodisté. Oni křtí jen

na přání, pokud vím. Katolíci jen pokropují. Jestliže tedy někdo slyší, že musí být pokřtěn ponořením, a nerozumí tomu, protože byl vychováván katolicky, potom jde ke knězi a řekne: „Otče, slyšel jsem, že máme být pokřtěni ponořením. Co tomu říká náš kostel?“

„Nuže, říká, že musíme být pokropeni.“ Jestliže jeho kostel je to definitivní, pak je to vyřízeno. Každá hádka je u konce. Kostel to říká tak; a to stačí.

Jestliže baptistický kazatel nás slyší říkat, že věříme v křest ponořením, tak by řekli: „Tomu věříme také.“ když je ale řečeno: „Na jméno Ježíše Krista“, potom jde ten člen církve za svým pastorem a řekne: „Pastore, někdo mi řekl, že sice ponořením, ale na jméno Ježíše Krista máme být pokřtěni.“

„Nuž“, odpověděl by on, „podívejme se do této knihy. Zde je nasáno, že máme být pokřtěni na jméno Otce, Syna a Ducha svatého.“ Jestliže je církev pro něho to definitivní, pak je to tím vyřešeno. Pak již k tomu nemá kdo co říkat. Pro něho je to rozhodnuto.

Každá denominace je to definitivní pro jejich věřící. Ale pro mne a pro ty, které skrze Krista vedu ke Kristu, jak se naději, je to definitivní Bible. Boží Slovo říká: „Zůstává při tom: Bůh je pravdomluvný, ačkoliv každý člověk je lhář.“ Věřím, že Bible je to definitivní od Boha. Úplně jedno, co tvrdí někdo jiný — ona je to definitivní.

Bible není knihou systému. Ne! Není ani systémovou knihou ani morálním kodexem. Bible není knihou mnohých systémů. Ne! Není to morální kodex. Ne, to není. Není to ani dějepisná kniha, ani teologická kniha, neboť ona je zjevením Ježíše Krista. Když si to chcete přečíst, je to ve Zjevení 1:1-3. Napište si to, jestli máte nějaký listek.

Bible je zjevení Ježíše Krista. Ještě máme čas, proto si to přečteme. Nemám mnoho poznámek, o kterých bych chtěl pojednávat. Když Pán prodlí, pokusíme se z toho něco vyrozumět.

Zjevení Ježíše Krista, kteréz dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se dít brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi,

kterýž osvědčil Slovo Boží, a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl,

Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas jest blízko.

Bible je tedy dokonalé zjevení Ježíše Krista. Byla napsána proroky. V Žid. 1:1 stojí: „Častokrát a rozličnými způsoby někdy mluvíval Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna Svého“ — Ježíše Krista, ve kterém byli všichni proroci shrnuti.

Ježíš byl v Malachiášovi, Ježíš byl v Jeremiášovi, Izaiášovi, Eliášovi. Všechno, co byli oni, bylo v Něm. Všecko co jste vy, všecko, co jsem já, je v Něm. Jsou to slova, svědkové Slova. Proto to není kniha systému, žádný morální kodex (soubor mravních zásad) s etickými předpisy, ani kniha dějin nebo teologická kniha. To to není. Je to zjevení Ježíše Krista — Bůh, který se zjevil, když přišel ze Slova do masa. To je ono. Bůh je Slovo, a Ježíš je tělo. Ona je zjevení, jak Bůh, Slovo, přišel v lidském masě a zjevil se nám. Proto se stal Synem Božím. ON je částí Boží. Rozumíte tomu?

Tělo je tak dalece částí Boha, jak On je Synem. Katolíci a zbývající konfese hovoří o „věčném Synovi“. Tento pojem vůbec nedává žádný smysl. Nemůže to být věčně a zároveň Syn, neboť Syn je zplozen. Slovo věčný na to nemůže být užito. ON je Syn, ale On nemůže být věčný Syn. Ne! Nemůže být věčný Syn. Je Synem tak dalece, jako slovo, které bylo v Jeremiášovi, v Mojžíšovi atd. — všechna slova, o nichž On řekl: „Oni to jsou, kteří o Mně skládali svědectví“ — to souhrnné, pravé, Boží zjevení Slova bylo shrnuto v lidském těle. Bůh to zahalil do lidského masa. Z toho důvodu byl nazván Synem, a proto řekl: „Otče.“

Ó, je to tak jednoduché, jestliže jen dovolíte, aby to Bůh položil do vaší mysli. Bůh se zjevil v masitém těle — přišel ze Slova do masa. To řekl Jan 1:14: „Slovo bylo učiněno tělem a bydlelo mezi námi.“

Vidíte, mnozí o Bibli říkají: „Toto se stalo, a ono se stalo.“ Ale dovolte mi něco říci. Zabývejme se několik minut dějinami Bible a zjistíme, jak vznikla. Sepsal ji 40 různých pisatelů. Psalo ji 40 pisatelů během 1600 let, a ti v různých časových obdobích předpověděli nejdůležitější události světových dějin, ke kterým mělo dojít. Mnohdy trvalo staletí, než se naplnily. V těch 66 knihách není žádná chyba. Žádný autor, vyjma Boha samotného, nemůže být tak přesný. Ani jediné slovo neodporuje druhému. Myslete na to, byl to časový úsek trvající 1600 let, ve kterém byla Bible psána. Mezi Mojžíšem a smrtí Janovou na ostrově Patmos leželo 1600 let. Psalo ji čtyřicet různých pisatelů. Jeden druhého neznal. Tehdy Bible ještě nebyla jako psané Slovo. Mnozí Slovo, které bylo psáno před jejich časem, ani neviděli. Jestliže později, potom, co se poznalo, že to byli proroci, se dala jejich prorocství dohromady, všechna mezi sebou dokonale souhlasila.

Vidíte, Petr zvěstoval v letničním dni: „Čiňte pokání a dejte se každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů.“ Pavel z toho nic neslyšel. Trávil tři a půl roku v Arábii a studoval Starý zákon, aby zjistil, kdo byl tento ohnivý sloup, který na cestě do Damašku k němu mluvil. Řekl: „Sauli, Sauli, proč Mne pronásleduješ?“ Jak mohl být převrácený? On se s církví vůbec

nedomlouval. Když se sešel po čtrnácti letech s Petrem, zjistili, že kázali stejné Slovo, a to slovo za slovem. To je naše Bible. Slova lidí mohou selhat. K Bibli nemůže nikdo nic přidat. Nepřidávejte k Bibli nic! Ne! Toto je dokonalé zjevení. V něm je vše obsaženo.

Tak je to se sedmi pečetěmi. Někdo kvůli tomu se mnou mluvil: „Pán s tebou bude mluvit, bratře Branham, jestliže těch sedm pečetí bude zjeveno, a bude řečeno, jak se máme přiblížit Bohu.“

Řekl jsem: „Ne! To nemůže být, neboť sedm pečetí v Bibli skrývá sedm tajemství. Již byly napsány, ale nikdo nerozuměl, co obsahovaly. Vidíte, jak spolupracují, když se jedná o křest na jméno Ježíše. Ale to to nebylo — to se musí dít ve jménu Pána Ježíše Krista. Vy víte, jak to se všemi těmi věcmi bylo. Bylo mnoho „Ježíšů“. Mám na zemi několik přátel, dokonce kazatelé, kteří se jmenují Kristus. To to není — **je to náš Pán Ježíš Kristus**. Žádný autor kromě Boha nemohl být tak korektní.

Zjistíme nyní, jak byla Bible napsána. Jak by to dopadlo, kdybychom například šli a vzali 66 lékařských knih zabývajících se léčením lidského těla, sepsaných v průběhu 1600 let čtyřiceti různými autory lékaři. Ptám se, k jaké jednotě bychom se asi dostali? Když náš prezident George Washington před asi dvěma sty lety dostal zápal plic, stáhli mu nehet s palce a pustili mu žilou. Pojďme trochu dále a vezmeme několik věcí, kterým se tolik obdivujeme dnes; to je věda.

Jak by to dopadlo, kdyby se sešlo čtyřicet různých vědců, kteří žili v průběhu 1600 let, a zjišťovalo by se, zda spolu souhlasí. Jeden francouzský vědec před asi třemi staletími vědecky dokazoval na kutálejícím se míči, že předmět dosahující enormní rychlosti: více 45 km/hod. by se zvedl od země a odletěl by. Myslíte, že věda by se toho držela ještě dnes? Souhlasili by s tím, když dnes 250 km/hod rychlosti jezdíme po dálnicích? On tehdy ale kutálejícím se balónem vědecky dokazoval, že skrze tlak se každý předmět, který dosáhne rychlosti více 45 km/hod. zvedne od země a odletí a zmizí v kosmu. Ne, v tom není žádná jednota.

Ale v Bibli ani jedno slovo druhému neodporuje. Ani jeden prorok nestál v protikladu ke druhému. Každý z nich byl dokonalý. Když se vplížil někdo jiný a prorokoval, potom povstal pravý prorok a vyzval jej. Potom to bylo okamžitě zjeveno. Proto je Bible pro všechny pravé věřící Slovem Božím.

Ani jednou nemůžete souhlasit, že by se lékaři nad něčím bezchybně sjednotili. Ani dnes nejsou bez omylů. Ani dnes nemůžete s vědou souhlasit jako s neomylnou.

Víte, že nám někdo před nějakým časem o místě v Bibli, kde je řečeno, že čtyři andělé stojí na čtyřech koncích země, řekl, že to není možné, protože země je kulatá. Ale Bible hovoří o čtyřech rozích. Nyní byl v jedněch novinách uveřejněn článek, podle něhož by se mělo ukázat, že svět je kvadratický. Kolik z vás jej četlo? Schoval jsem si je a čekám jen na to, že někdo něco řekne. Jednoho dne také zjistí, že nevidí 150 milionů světelných let daleko, ale že chodí v kruhu. Přesně to! Jednoho dne, až půjdete k nebi, zjistíte, že nikam neletíte, ale jste stále ještě tady, jenom v jiné dimenzi, která je rychlejší než tato. Tímto prostorem prochází barva. Každá barva košile, šatů, toho, co nosíte, je věčná. Je to zachyceno a pokračuje neustále kolem světa. Pokaždé, když mrknete okem, je to zachyceno. Dokazuje to televize.

Když se narodíte, začíná Boží záznam. Začne-li se točit gramofonová deska, v prvním okamžiku neslyšíme nic, jak víte. Je to jako s malým dítětem. Až když je samo za sebe odpovědné, pak nasadí zvuk. Začíná říkat a konat věci, za které musí jednou skládat účty. Je-li pak život u konce, je deska nebo pásek sejmuto a uložen do velkého Božího archivu. Jak chcete při soudu kolem toho pominout? Bude vám to přehráno — každý pohyb, který jste učinili, každá myšlenka, která vám prošla myslí. Můžete to pochopit? Vidíte, co Bůh činí?

Když jsem tu stál nedávno večer, byl na pódiu jeden muž. Měl pleš, byl veliký a silný; skutečně statný. Pán mu řekl spoustu věcí o jeho rodině, a co všechno měl udělat. On šel ven a posadil se. Po několika minutách se přede mnou objevil muž, který vypadal jako on, ale se skloněnou hlavou. Nemohl jsem zjistit, kdo to byl. Hleděl jsem na toho muže předtím, ale on to nebyl. Jednalo se o někoho jiného. Toho muže jsem nemohl najít. Ohlédl jsem se, ale za mnou nikdo nebyl. Řekl jsem: „Ten muž sedí tam za oponou.“ Byl to náš bratr, který přichází do sboru, je veliký, holohlavý, statný. Je z těch lidí, kteří si sedají na takové místo. Modlil se skloněnou hlavou, neboť měl nemocný žaludek a byl blízko smrti. Měl si koupit boty. Jeho žena chtěla, aby si koupil nové boty. On řekl: „Ne, já je nepotřebuji. Nebudu už žít tak dlouho, abych je užil.“ On byl smrtelně nemocný. A když tam seděl, přemístil mne Bůh do této dimenze a řekl: „Je tamhle.“, tím, že mi ukázal stav, ve kterém se on nacházel. Haleluja! Vidíte, co mám na mysli?

Nyní dejte pozor. V Písmu žádná chyba není. Ježíš, to Slovo Boží, zjevuje myšlenky srdce. Slovo Boží je silnější, ostřejší, jak je řečeno v Žid. 4:12: „Slovo Boží je účinnější a ostřejší než každý oboustranně ostrý meč. Proniká až do duše a ducha, odděluje klouby a morek kostí a je soudcem hnutí a myšlení srdce.“ Proniká hluboko do srdce, vynáší ven a rozlišuje. Co to znamená **rozlišovat**? „Oznámit — zjevit.“ Přesně to dělá Slovo Boží.

Dnes se říká: „Katolická církev má Slovo Boží, nebo baptisté, metodisté, letniční, kaple zde.“ To je falešné. **Slovo Boží je zjevení — Bůh zjevený skrze Slovo.**

Mezi těmi různými vědci a lékaři nemůžeme objevit žádný soulad. Kdyby měl Einstein v duchovní oblasti ty schopnosti, které měl ve fyzice, — on studoval např. zákony světla atd. —, pak by nám mohl ledacos říci. Slyšel jsem jeho přednášku o centrálním bodu někde na nebi. Řekl, kdo by dostal spojení s tímto centrálním bodem, mohl by tvořit světy nebo konat něco jiného; ta síla by byla neomezená. Tak to viděl.

Vy víte o útvarech, které létají v povětří, a nazývají je „létajícími talíři“. Tím se raději nebudeme zabývat. Říkáte: „Slyšel jsi, jak mnoho lidí se pohřešuje?“ Nic o nich není slyšet, oni tu stojí, a najednou zde nejsou. Tak to bude s vytržením. Toto pozemské tělo odpadne a oblékne nebeské. Vlasy nebo kosti, které zůstanou zpět, zmizí. Bude to proměněno v jednom okamžiku, opustí ten prostor a půjde domů. Toto všechno nyní vidíme před sebou. Pentagon je bezradný nad těmito tajemnými světelnými úkazy a všemi věcmi, které se objevují na nebi. Vy jste viděli ten snímek tajuplného světla v novinách tento týden v Jeffersonville. Pomyslel jsem si: „Oni nevědí, co to znamená. Ale poslyšte, děti: jednoho dne budete vzati vzhůru. Nestarejte se.

Myslete na to, že Ježíš řekl: „Jak to bylo ve dnech Sodomy ...“ Co se stalo krátce před zničením Sodomy? Bůh přišel dolů s dvěma anděly. Ti provedli soudní vyšetřování. ON řekl: „Křik Sodomy a Gomory byl tak veliký a jejich hřích velmi těžký. Proto půjdu dolů a podívám se, zda skutečně jednají podle velikého nářku, který ke Mně proniká a co se o nich hlásí nebo jestli to tak není. Chci to zjistit.“ Souhlasí to?

Pozorujte, ta hlavní Osoba, která zůstala u Abrahama, rozpoznala myšlenky Sáro, která byla za ní ve stanu. Ohlédněte se trochu a pozorujte, co se děje. Dnes je to stejné. Je to soudní šetření. Jestliže je církev připravena postavit se na své místo, a každé semeno přivést na své místo, pak bude vzata vzhůru. Nebudou vědět, co se s nimi stalo. Jeden půjde sem, druhý k domu kazatele, jeden zde, druhý tam, a najednou zjistí, že již nejsou tady.

Enoch byl stinným obrazem. Bůh jej vzal a již nebyl zde. Přišli dolů, aby zkoumali. Proměna Enocha je v souvislosti s korábem, který byl přenesen a stinným obrazem na Izrael.

Slovo Boží je dokonalé. Starý a Nový zákon jsou dvě poloviny celku. To tak je. Starý zákon je jedna polovina, Nový ta druhá. Dejte je dohromady, potom máte celé zjevení Ježíše Krista. Tam

mluvili proroci — zde je On v postavě. Dvě poloviny — jeden celek.

Nechceme zabrat moc času. Myslete na to, Starý zákon není bez Nového dokonalý, a Nový by nemohl být dokonalý bez Starého zákona. To je důvod, proč jsem řekl: dvě poloviny — jeden celek.

Proroci řekli: „On zde bude. ON přijde! ON se zjeví! Toto s Ním udělají, tamto s Ním budou dělat.“ A On se zjevil. Byl zde. A udělali s Ním, co bylo předpověděno. Právě o tom jsem jednoho večera kázal.

Jestliže zkoumáme Písmo, jak řekl Pavel Timoteovi: „Zkoumej v nich, správně rozděluj Slovo pravdy“, pak v něm nalezneme trojnásobné „musíš“. **Když užíváme Slovo Boží, nesmíme tři věci dělat.** Tím se budeme zabývat v dalších minutách. Jsou tři věci, které **nesmíte udělat**. Také vy, v celé zemi, ať jste kdekoliv, hleďte, abyste si to zapamatovali, jestliže si to nemůžete napsat. Tyto věci **nesmíte dělat**. Jinak vám stále říkáme, co dělat **musíte**. Nyní vám řeknu, co **nesmíte** dělat.

Slovo nesmíte falešně vykládat. Říká se: „Myslím, že tohle znamená toto ...“ Ale ono to znamená jen to, co říká. Nemusí to být vykládáno. **Také nesmíte vytrhnout slovo ze souvislosti, a nesmíte to slovo dosadit na jiné místo.** Jestliže z toho děláme jedno, popleteme celou Bibli a přivedeme to do chaosu.

Dejte pozor. Jestliže se to, že Ježíš byl Boží postavou v člověku, vykládá chybně, pak z Něj děláme jednoho ze tří bohů. Jestliže se to, že Ježíš je Slovo, vykládá špatně, dělají z Něho jednoho ze tří Bohů nebo z Něho dělají druhou osobu božství. Jestliže to děláte, pak celé Písmo popletete. To pak již nic nesouhlasí. Proto se nesmí špatně vykládat.

Jestliže řeknete jistou věc, dáte výklad a uvedete to do jiného času, anebo když je to určeno pro úplně jiný čas, pak to zase vykládáte falešně.

Jestliže někde někdo Bibli vykládá falešně, když řekne, že Ježíš Kristus není samotným Bohem, ale udělá z Něho druhou osobu nebo jednu ze tří osob, pak poplete každé slovo v Bibli. Skrže to by bylo porušeno první příkázání: „Nebudeš mít jiné bohy vedle Mne.“ Celé křesťanstvo by bylo učiněno pohanskými modlitebníky, kteří uctívají tři bohy. Vidíte, jakou byste pak měli Bibli? Pak bychom byli tím, zač nás mají Židé. Oni se ptají: „Který z těch bohů je vaším Bohem?“ Vidíte tedy, že Bibli nesmíte špatně vykládat, neboť výkladem Bible je Ježíš sám, když se zjevuje časovém období, ve kterém má být zjevena určitá část těla. Jestliže je to časové období ruky, musí to být ruka; nemůže

to být potom časové období hlavy. Jestliže je to časové období hlasu, pak to nemůže být časové období nohy. Nyní se nacházíme v časovém období oka. Jako další přijde On sám. „Vidět“ znamená „prorocství“.

Když jsme probírali časová období, začali jsme u základu s prvním časovým obdobím církve, když celá setba padla do země. Pak přišla na světlo skrze Luthera, což mohlo být porovnáno s nohama. Rostlo to dále skrze Wesleye až k letničním, rtům a jazykům. Nyní je u oka, dorazilo k prorocství; podle Malachiáše 4, poslední části. Nyní nezbývá již nic, kromě toho, že vejde dovnitř On sám. To je to nejposlednější.

To další je intelligence, my nemáme vlastní inteligenci, ale Jeho. Nevidíme sami od sebe. Jak by mohl člověk předpovědět takové věci? To nemůže. Je to sám Bůh. Vidíte, jestliže došlo k tomu, že On celé Tělo ovládne, pak je celé Tělo Kristovo zjeveno v postavě Nevěsty, která byla vzata z Jeho boku, jako Adamova nevěsta na počátku.

To by pomíchalo celou Bibli a bylo by přestoupeno první přikázání, kdybychom z Něho pohansky udělali jednoho ze tří bohů. To by pokazilo celkový obraz Bible, proto nesmíte Bibli falešně vykládat. To je jen jeden bod!

Každé biblické místo souhlasí s druhým, proto je musíte nechat na svém místě. Jestliže je vytrhnete ze souvislosti, pak Jej v jednom časovém období necháte být Bohem a v dalším je už jen dějinami. To se děje, jestliže to nenecháte v souvislosti. Proto nesmíte biblická místa stavět na špatné místo. ON je stále Bohem. Jestliže dnes Boha děláte Bohem dějin, které jsou za námi a On není tím stejným, co potom uděláte s Žid. 3:18? ON je ten stejný, včera, dnes, a až na věky.

Pochopte, co by se skrze to stalo, ano, co se již stalo. Ono se to již stalo. Vytrhnout Písmo ze souvislosti znamená, že by Bůh musel zapřít Své vlastní Slovo. Jestliže Slovo popletete, pak Jeho Tělo spojíte nesprávně, že tam, kde je noha, by měla být hlava. Jinými slovy: Ježíšovi bychom prisoudili zvěst Mojžíšovu nebo Wesleyovi to, co učil ve svém časovém období Luther. V našem časovém období by byla učena zvěst letniční. Vidíte, jaký zmatek by z toho vyšel? Letniční již ukázali, co jsou, právě tak luteráni. Všichni se stali denominacemi. Tam okamžitě zemřeli. To časové období začalo a skončilo.

Pozorujte, jakmile organizovali, zemřeli. Zkoumejte, zda to nesouhlasí. Zkoumejte dějiny. Zemřeli pokaždé, jakmile se zorganizovali; bylo to pryč. Stali se zbožňovateli boha tohoto světa. Vznikly organizace, denominace a iluze. Dovnitř vešli světští muži a přinesli své vlastní názory. Co tím bylo způsobeno? Nastal zmatek. **Svého vrcholného bodu to dosáhne v bohu tohoto světa, až uvedou na trůn a přijmou samotného satana, velkého vůdce světa, který jim přinese mír.**

Říkal jsem vám již před několika dny a nyní to opakuji, že dnešní civilizace je absolutně v protikladu k Bohu. Civilizace je proti Bohu. Vzdělání je od Něho vzdáleno milion mil, věda také. Věda a vzdělání se v teologických seminářích, školách a vědeckých posluchárnách atd., pokouší Boha vyvrátit. Oni byli otřeseni. Co je s tím viděním nedávno večer, ve kterém tento muž něco volal na vědce, kteří něčím plnili hadice? Oni se otočili, podívali se a pokračovali dále. Ještě se bude konat jedna jízda.

Toto trojnásobné „musíš“ je bezpodmínečné. To nemůžete obejít. Ježíš nepřišel, aby kázal zvěst Noémovu. Nepřišel, aby kázal zvěst Mojžíšovu. Mojžíš nekázal zvěst někoho jiného. Nepopleťte ta biblická místa. Musí to být ten správný čas. Nemůžete čas Wesleye, toho velikého muže, užít na druhého velikého muže Martina Luthera. Luther přinesl svoji zvěst o ospravedlnění skrze víru. Byl velikým mužem, neboť volal církve z temnoty a přinesl ospravedlnění skrze víru. Potom ustanovili organizaci; a zemřeli. Život pronikl kupředu, jako jde skrze stéblo pšenice, až do časového období Wesleye, ke klasu. Z luteránů vyšly různé větve, které zemřely s nimi. To byli Zwingli, Calvin a všichni, kteří vznikli z té velké reformace.

Později povstal Wesley. Rozkvetlo jiné časové období, až ke klasu. Wesley a Atterbury, tak jako jeho bratr John a mnoho jiných velkých mužů Božích přišlo se zvěstí, která zachvátila celou zemi. Potom se zorganizovali a zemřelo to. Potom vyšlo něco, co vypadalo právě tak, jako pšenice. Ale zjistili jsme, že to byla jen pleva: letniční. Ale hluboko vevnitř, stranou toho všeho vyšel malý pupen. Myslím, že luteránská církev se zorganizovala asi tři, čtyři roky po vyjití Luthera. Krátce po vyjití Wesleye rovněž organizovali.

V Tucsonu v jednom programu ukazovali, jak povstala metodistická církev. Když přišli do Ameriky, mnozí z nich se vrátili a řekli, že by v Anglii zřídili ustanovení, které přinesli sem. Byl o tom natočen film, a já jsem mohl sledovat, co se stalo. Oni tam zemřeli.

Potom se objevili letniční, staří křiklouni dřívějších časů. Obdrželi dary mluvení jazyky. Začali mluvením v jazycích. Potom to označovali jako důkaz Ducha svatého. Brzy se zorganizovali. Jeden řekl: „Já budu dělat tohle,“ druhý: „Já budu dělat tamto.“ Vystávala jedna sporná otázka za druhou. Jaké byly následky toho? Že jeden list po druhém začal odstávat, jak se to děje u stébla a klasu. Vznikly církve jednoty a dvojíční, trojíční a církve Boží a ostatní; ony odbočily, odbočily, odbočily. Ale podle přírody, která je tak dokonalým příkladem, školením nebude nikdy moci ničeho dosáhnout.

Jedné spřátelené rodině z Kentucky se nedávno narodilo dítě. Matka byla u toho, když se pro nás připravovalo jídlo. Pomáhala ostatním sestrám vařit jídlo pro nás, muže, kteří jsme byli na honu. Během toho, co jsem mluvil, se to dítě rozplakalo a jeho mamince bylo trochu trapně, neboť k němu hned běžela, vzala ho a dala mu jíst. Já jsem řekl: „Víte, to je přirozenost.“ Pro mimino neexistuje lepší možnost, nežli křičet, jestliže něco chce. Můžeme se posadit, vzít knihu společenských pravidel a říci: „Chtěl bych tě trochu uvést do teologie, můj synu. Nekřič jako jiné děti; ty jsi přece jiný! Jestliže chceš jíst, pak zazvoň na tento zvoneček.“ Tak to prostě nejde. Ne, to nejde. Pozorujte přírodu.

Probrali jsme všechna časová období a zjistili jsme, že jsme v posledním časovém období. Pleva se stáhla zpět, a je to již více jak patnáct, ano, skoro dvacet let, ve kterých ta zvěst uchopila jeden národ pro druhém — dnes například je napojena celá země na přenos — a ještě z toho žádná organizace nevznikla. Nemůže to být zorganizováno. Něco takového tu ještě nebylo a také nebude. To zvláštní na této zvěsti dnes je, že ti, kteří ji přijímají ve svém srdci, musí zůstat v přítomnosti slunce, aby dozráli. Tu zvěst můžete přijmout a všechno zelené z vás nechat sluncem vypálit, a stát se zralými křesťany. Vidíte, co mám na mysli? Pán přijde brzy, aby si vzal Svoji Církev, a musí zde být takový druh křesťanů, které On může přijmout. Pšenice musí uzrát.

Tyto tři podmínky jsou bezpodmínečné. Nesmí to být falešně vykládáno, vytrháváno ze souvislosti nebo popleteno. Musí to být necháno přesně tak, jak to Bůh řekl. Pro svět je to kniha plná tajemství. Lidé věří, že je to tajemná kniha.

Jednou jsem hovořil s jedním velice známým mužem ve městě, který má v křesťanství vysoké postavení. On řekl: „Jednoho večera jsem zkoušel číst Zjevení.“ Dále minil: „Jan asi jedl hodně kořeněné jídlo a pak z toho měl těžké sny.“ Vidíte, pro jedny je to kniha plná tajemství, ale pro opravdového věřícího je to zjevení Boha, který se zjevil v časovém období, ve kterém žijeme.

ON řekl: „Má slova jsou Duch a život.“ To řekl Ježíš a také: „Semen, které rozséval rozsévač, je Slovo Boží.“ Víme, že to souhlasí. Je to Bůh v podobě Slova, a to může být vykládáno samo od Sebe. Lidské myšlení není schopno vyložit myšlenky Boží. Jak by mohlo to omezené myšlení vyložit to nekonečné, jestliže nemůžeme vysvětlit ani myšlenky někoho bližního?

Pozorujte, On je jediný, který to může vyložit. ON to oznamuje, komu chce. Není řečeno: „Lidé, kteří po zemi chodili, před časy mnohokrát

a rozličným způsobem mluvili ...“, nýbrž, že Bůh se od starodávna rozličným způsobem zjevoval Svým prorokům.

ON to zjevuje, komu chce. ON to tak určil, že se sám může skrýt před těmi nejchytřejšími teology v Písmu. ON se může skrýt a můžete celý den, ano, celý život do něho hledět a nevidět to, přesto, že to v tom Písmu je. ON se jednoduše může skrýt, přestože v něm je. Prosím nechte to hluboko proniknout všude, kde jste, že Bůh, Slovo, On sám se může ve Slově skrýt tak, že Jej žádný teolog, žádná škola na celém světě nemůže najít. A přesto On tam je. Ptáte se: „Bratře Branhamo, je to tak?“ Jak to bylo s farizei a saducei? Jak to bylo v ostatních časových obdobích? ON to učinil. Jistě! ON to učinil v každém časovém období. To můžeme přezkoumat. Přemýšlejme o tom, jak On se v čase Noéma, v chytrém, intelektuálním období skryl ve Svém zaslíbeném Slově. Jak se skryl v čase Mojžíšově; jak se skryl v čase Eliášově; a jak se skryl v čase Ježíšově. „ON byl ve světě, svět byl stvořen skrze Něho, ale svět Jej nepoznal. ON přišel ke Svým, ale ti Jeho Jej nepřijali.“ ON se skrývá dokonce před těmi nejchytřejšími, intelektuálními lidmi, kteří jsou na zemi.

Říká se: „Nuž, toto je Dr. Takatak, svatý otec.“ Nestarám se o to, kdo on je — Bůh se před ním skrývá a zjevuje se nemluvnátkům, děťátkům Božím, předurčenému semeni, které to přijímá.

Pomyslete jen: Ten mocný Bůh, který je ve Svém Slově, zaslepuje chytré, školené lidi tohoto přítomného časového období, takže to nepoznávají. Oni to pokládají za fanatismus. Vidíte přece, jak se skrývá před letničními, baptisty, metodisty a presbyteriány, přesto, že se veřejně oznamuje, když provádí všelijaké věci, a dokonce je to oznamováno v novinách. A přece to nepoznávají. Ó, jak veliký je náš Bůh, že se zjevuje, komu chce.

Říkáte: „Bratr Jones nebo bratr Takatak je významný muž. On to pozná.“ Ó ne! ON se zjevuje, komu chce! Slyšel jsem: „Moje žena to nevidí, ačkoli je křesťanka.“ ON se zjevuje, komu chce! „Můj kazatel je znamenitý muž.“ To souhlasí, ale On se zjevuje, komu chce! Zkuste, co je zjeveno, a to, co se stalo, pak to můžete cele pochopit.

Podle toho poznáváme, že se jedná o knihu Boží a ne o knihu lidskou. Chceme se nyní podívat, jak by se to projevilo, kdyby to bylo od lidí. Pohleďte, jak je odhalen hřích těch, kteří to psali. Vezměme ty muže, kteří žili v biblických časech. Například Abraham. On je nazván otcem víry. Myslíte, že Abraham by do této knihy napsal o svých vlastních zbabělých skutcích? Myslíte, že by napsal, že oklamal toho krále, když řekl, že jeho žena je jeho sestrou. Myslíte, že by pak byla popsána jeho zbabělost? On by to jistě nenapsal.

Co bylo s Jákobem a jeho podvody? Jákob byl podvodník. Copak by nějaký spisovatel, Žid, se opovážil sepsat podvod svého židovského bratra, otce celého národa, po němž byl nazván celý Izrael? Z Jákoba vyšli praotcové, z praotců kmeny. Zakladatel všech je odhalen jako podvodník. Je to tak? Myslíte, že lidé by to napsali? Ne, nikdy!

Jak je možné, že o jednom z největších králů, který kdy žil na zemi, je písemně doloženo, že se dopustil cizoložnictví? David byl korunovaný král. Zdali by židé napsali o svém nejlepším králi, že byl cizoložník?

V našich dějinách je zpráva, že Washington nikdy nevyslovil lež, a věci tohoto druhu. My tomu říkáme dějiny. Ale to napsali lidé. Bible však označuje Davida, izraelského krále, jako cizoložníka. A Ježíš, ten Závěrečný kámen, měl být nazván Synem Davidovým. Jeho předek podle těla byl cizoložník. Židé by takovou knihu nikdy nenapsali. Copak by člověk psal sám o sobě takové věci? Jistě ne!

Copak by tento hrdý izraelský národ — vždyť víte, že Izrael byl hrdým národem — popsal v knize vlastní modloslužbu, vzepření se svému Bohu a zavrženíhodné, odporné věci, které dělali? Jistě by to zapřeli a zatajili a napsali jen ty dobré věci. Ale Bible nám říká, co je správné a co nesprávné. Každý ví, že Židé by nikdy takovou knihu o vlastní špině, modloslužbě a selhání a to všechno, co dělali, nenapsali. Nikdy by to nenapsali. Ó, ne! Kdopak to udělal? Bible říká v Žid. 1:1: „Bůh před časy a rozličným způsobem mluvil k otcům skrze proroky.“ Tedy to nebyli samotní proroci. Nebyli to lidé. Bůh od pradávna mluvil, ne proroci. „Bůh před časy a rozličným způsobem k otcům mluvil skrze proroky.“ Napsal jsem si jedno biblické místo a okamžitě nevím, co je v něm psáno, proto se na to nemohu odvolat. Obvykle, když hovořím o těchto věcech, mám to biblické místo před sebou. Proto to tedy otevřu. Prosím, promiňte, je to v 2. Tim. 3:16. Myslel jsem, že si to zapamatuji, ale nejde to. Nyní se tu na chvíli zastavím a podívám se, co je tam napsáno.

Bůh před časy mluvil rozličným způsobem skrze proroky. Nyní uvidíme, co je psáno v 2. Tim. 3:16: ***Každé*** (Proroků? Ne! Od koho je dáno?) ***písmo je od Boha vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti.***

Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

Celé Slovo je psáno skrze inspiraci. Když byl Ježíš na zemi, řekl, že nebe a země pomine, ale Jeho Slovo nepomine. Řekl také, že všechno Písmo se musí naplnit. Tedy ta Kniha není dílem člověka, nýbrž je to Bůh, který ji vydal.

My víme, že Bůh Svoji Církev, Svě město, Svě proroky a všechno, co k tomu patří, zvolil skrze předurčení. Skrze předzvědění On předurčil Svěho proroka. Když nastalo to časové období, nechal vystoupit Svěho proroka, a inspiroval jej; skrze něho psal On Bibli. Bůh k psaní Bible použil proroky. To je Jeho způsob. Vidíte tedy, že Bible je Slovo Boží a ne slovo lidské.

Bůh je jedna osoba. Bůh může mluvit! Může psát. ON by to tak nemusel dělat, ale rozhodl se pro tuto cestu. Nemusel to tak dělat, ale rozhodl se tak.

Nu, říkáte: „Bůh Svým prstem, Svým vlastním, majestátním prstem psal deset přikázání. Pak by ji také mohl napsat sám, kdyby byl chtěl.“ Ale On se rozhodl psát ji skrze proroky, neboť to byly Jeho myšlenky, Jeho Slovo, co skrze ně vyjádřil, a udělal tím všechno části Sebe sama. ON by mohl psát Svým prstem. V Babylónu psal Svým prstem na zeď: „Vážil jsem, vážil, a našel za lehké.“ To napsal Svým vlastním prstem.

Bůh může mluvit. Věříte, že může mluvit? ON mluvil na té hoře z hořícího keře k Mojžíšovi. Věříte tomu? Ano! ON mluvil k Janovi v podobě holuba. Věříte tomu? ON řekl: „Toto je Můj milovaný Syn, ve kterém se Mí zalíbilo.“ ON mluvil k němu, mluvil k Ježíšovi na hoře Proměnění, a Petr, Jakub a Jan byli při tom. ON může mluvit; není němý. Mluvil na hoře Proměnění s Ježíšem. K Ježíšovi mluvil i před velkým množstvím lidu a ti řekli: „Zahřmělo.“ Ale to byl Bůh, Jenž mluvil s Ježíšem. Skoro všechno, co Matouš, Marek, Lukáš a Jan napsali, jsou slova Ježíše. ON je Bůh. Bůh tedy může mluvit.

Jednoho dne On psal prstem do písku. On mluvil, kázal, prorokoval vlastními ústy. Byl to Bůh který přijal lidskou postavu a bydlel mezi námi — Bůh zjevený v mase. Jestliže může psát a mluvit, zdali by nemohl říci jiným, co mají dělat? Jistě, že může. ON k nim může mluvit lidským hlasem. ON může psát a ukázat jim, co mají dělat. To udělal. Bůh v těch uplynulých dobách mluvil k otcům rozličným způsobem skrze proroky. ON řekl v Písmu, že ani jediný puntík, ani jediná čárka nepomine, až by se všechno naplnilo. Potom je to také skutečně a nemůže to pominout. Neboť jakmile se to uskuteční, již to nemůže pominout. Jen samo Slovo se stane tělem. „Tečka“ znamená „malé slovo“, „čárka“ znamená „malé znamení“. Ani znaménko ve větě, význam nebo něco jiného ze Slova Božího neudeří vedle. Nemůže udeřit vedle, neboť je to Bůh — Bůh zjevený v lidském mase. Je to Bůh sám ve formě písmen, v postavě proroka, oznámený v mase. Na tomto základě mohl Ježíš říci: „Ti, kdo k vám mluvili, kteří k vám mluvili na základě Slova Božího, jsou nazváni bohy, a oni byli bohové.“ Proroci,

kteří byli pomazáni Duchem Božím a přinášeli přesně Slovo Boží, byli bohové. Bylo to Boží Slovo, které skrze ně mluvilo.

Oni to přinášeli jen tak, jak jim Autor prikazoval, to přinášet. Jestliže si to chcete přečíst, je to psáno v 2. Petr. 1:20-21. Protože je to od Boha, není potřeba k tomu žádný výklad. ON vykládá sebe sama. Bůh mluví a vykládá to sám. Potom to zjevuje komu chce a drží skryté před všemi ostatními. ON to nemusí zjevit každému, jestliže nechce. ON Svě celkové předsevzetí vyjádřil v Písmu. Proto je celé již oznámeno. ON pouze pozoruje, jak se to uskutečňuje. ON vidí, jak se formuje Tělo a Jeho Nevěsta opět nabývá podobu.

Věřící tomu věří; jako Abraham, který pozoroval všechny protiklady, jakoby zde nebyly.

Slovo rozlišuje také myšlenky srdce (Žid. 4:12). Rozeznává tajemství srdce.

Proroci vždycky nerozuměli tomu, co psali nebo říkali, jinak by to v žádném případě nevyslovili, kdyby tomu rozuměli. Avšak Bible říká, že byli puzeni Duchem svatým. Puzeni! Když vás Duch svatý nutí, pak se pohnete. Bůh před časy mluvil rozličným způsobem k prorokům, kteří byli puzeni Duchem svatým. Proto se lidé, kteří byli duchovní, ve všech dobách tázali proroků na čas a na to, co se mělo stát. Prorok a pisatel musel být v obecenství s Autorem. Musel žít neustále v přítomnosti Autora, aby se dozvěděl, co v té Knize má být. Prorok a pisatel měl stále pero připravené a byl neustále v obecenství s Autorem, totiž s Bohem, aby napsal, cokoli by mu bylo přikázáno. Ukazuje to, jaký musel vést život. Musel žít odděleně od svých bratrů.

Proto prorok své myšlenky neustále zaměřoval na to, co mu řekl Bůh; ne na to, co mysleli lidé; ne na to, co se smýšlelo v tom časovém období, co smýšlela církev, a co království smýšlelo; myslel na to, co myslel Bůh. Přinesl jediné myšlenky Boží vyjádřené slovy, neboť slovo je vyjádřená myšlenka. Porozuměli jste tomu nyní? Slovo je vyjádřená myšlenka. Proto prorok čekal, až se mu Boží myšlenky staly podílem. Když mu pak Bůh zjevil Svě myšlenky, vyjádřil to pak slovy: „**TAK MLUVÍ PÁN!**“ Ne: „To říkám já, prorok“, ale: „**TAK MLUVÍ PÁN!**“

Proto přemohli královské říše a časová období, zač byl v jejich dobách trest smrti. Kdo by se opovážil předstoupit před krále a říci mu: „**TAK MLUVÍ PÁN:** stane se toto nebo ono.“? Uťali by vám hlavu. Kostel by vás popravil ihned, jak byste to vykonali. Proroci ale byli stateční. Proč? Protože byli puzeni Duchem svatým. Proto dostali odvahu. Oni sepsali to neomylné Slovo Boží.

Mnozí, kupř. kněží atd., se pokoušeli napodobovat proroky. Čeho dosáhli? Jenom zmatení, dále ničeho. Nemohli to udělat, protože Bůh zvolil muže, dokonce i přirozenost toho muže pro ono časové období, i to, co a jak mohl vykonat. Osobou tohoto určitého muže On mohl oči ostatních zaslepit. Slova, která ten muž vyslovil, způsob jeho jednání zaslepil oči jedněch a druhým je zase otevřel. ON vzal takového muže, jehož oblečení a povaha povolání odpovídaly všemu ostatnímu. Jeho bytost byla prostě dokonalá pro ten lid, který On v jistém časovém období vyvolil. Ostatní tam jen stáli, hleděli na něho a říkali: „Tak tohle nepochopím.“ Vidíte, byli zaslepení.

Ježíš přišel právě tak. ON, nesmrtelný Bůh byl zahalen v lidském mase. Narodil se ve smradlavém chlévě, neměl místo, kde by mohl hlavu položit, a mysleli si o Něm, že je narozen nemanželsky. To Mu přisoudili. Vše, co On byl, tak muselo být: že totiž vyrůstal jako Syn tesaře, nenavštěvoval žádné školy a více nebo méně si neosvojil moudrost tohoto světa a neměl s tím nic společného. Neměl nic společného s civilizací, se vzděláním nebo něčím jiným z tohoto světa, neboť On byl Bůh. Nešlo by to dohromady. Kdyby se pokusil jít do semináře a tam se něco naučit, jak to dělaly kostely tohoto světa, vůbec by to nesouhlasilo s Jeho porozuměním, neboť byl Bohem. Vzdělání, školení, semináře a tyto věci jsou absolutně v protikladu k vůli Boží. Společný systém školení je v protikladu k Bohu. To všechno nás stále vzdaluje od Boha.

Když slyším někoho se chlubit akademickým titulem, je doktorem filozofie nebo má jiný titul, pro mne to jen znamená, že o to je od Boha vzdálenější. On se školením vzdálil od toho, k čemu byl opravdu povolán. To souhlasí.

Pozorujte, jak byli puzeni Duchem svatým. To neznamená, že dovnitř nemohou přijít učení lidé. Podívejte se na Pavla. Myslím, že za jeho času nebylo chytřejšího muže, než byl on, Saul z Tarsu. Vyučil u Gamaliele, jednoho z nejvýznamnějších učitelů té doby. Byl to přímočarý Žid, náležející k farizejské denominaci. Vyučil se u Gamaliele. Vyznal se dobře v židovském náboženství. Ale když přišel do sboru, řekl: „Nepřišel jsem k vám s lidskou moudrostí, neboť kdybych to činil, pak byste tomu věřili, ale přišel jsem k vám v dokázání Ducha svatého a síly, neboť vaše víra má spočinout na Boží síle.“ Tady to vidíte! To souhlasí! Mnozí se pokoušeli napodobit tyto lidi, ale všechno popletli, přesně, jako dnes.

Před časem Ježíše Krista vystoupil někdo, kdo svedl 400 lidí. Víte, co o tom Písmo píše. Oni to zkoušeli činit ještě dříve, než nastal ten čas. Někteří se dokonce pokusili napodobit Jej. Vydávali se za toto nebo

ono. ON řekl, že v posledních dnech povstanou falešní Kristové a proroci a budou konat veliké divy a znamení. To vše tady je. Ale tomu pravému to nepřekáží. To právě jen o to jasněji zazáří, neboť máme pravého Krista, nic falešného.

Poznali jsme tedy, že Bůh poslal Svě proroky. Tak přinesl člověku Svě slovo: skrze rty Svých proroků. Pozorujte, Mojžíš informuje v 2. Moj. 4:10-12, že s ním Bůh mluvil. Bůh mluvil Svými vlastními rty do uší muže. On odpověděl: „Já neumím mluvit. Jsem bezmocný. Nemohu jít.“

ON ale řekl: „Kdo stvořil člověku ústa? Kdo jej činí němým, vidoucím a slyšícím? Nejsem to Já, Pán?“ ON řekl: „Budu v tvých ústech.“

Jeremiáš řekl něco podobného, můžete se podívat do Jer. 1:6-9. Bůh řekl: „Kladu tedy Má slova do tvých úst.“ ON mluvil Svými rty do uší proroka a mluvil skrze druhého, který nad tím neměl žádnou kontrolu, nýbrž to jen vyslovil. ON má cesty, kterými Svě Slovo přinese. To tedy víte. Ano.

Vidíte tedy, že Bible je Slovem Božím a ne slovem lidským. Mojžíš řekl: „Bůh ke mně mluvil Svým hlasem. Já jsem Jej slyšel a napsal jsem, co říkal.“

Jeremiáš řekl: „Nemohl jsem mluvit, ale vy víte, že mé rty mluvili a já psal.“ Bůh mluvil skrze jeho rty, a stalo se. S Danielem, Izaiášem a všemi ostatními proroky to bylo stejné.

Víte, že proroci ve Starém zákoně řekli více jak 2000 krát: TAK PRAVÍ PÁN! Jestliže řekne TAK MLUVÍ PÁN člověk, potom nemluví ten člověk. Když to ale přesto dělá, pak to není prorok, ale pokrytec, neboť se to nenaplní. Šance, že by správně radil, by byla 1 : 1 000000. Jestliže je to ale skutečně TAK MLUVÍ PÁN, potom to Bůh řekl.

Řekl-li bych: „Tak mluví Orman Neville ...“ a bratr by řekl: „Tak mluví bratr Mann ...“, nebo kdybych já řekl: „Tak mluví bratr Vayle“, či jiný z těchto bratrů, potom vyslovím, co řekli oni. Jestliže jsem poctivý, pak vyslovím přesně to, co řekli. A protože tito lidé byli proroci, řekli: „Ne já. S tím nemám nic společného; je to TAK MLUVÍ PÁN.“ Proto je Bible to „TAK MLUVÍ PÁN“ skrze proroky.

Duch Kristův na ně sestoupil a oni předpověděli události, které se měly stát. Jestliže dělali předpovědi, oznamovali události, jež se měly stát v průběhu času, protože na nich spočíval Duch Kristův, ať seděli, stáli, leželi nebo chodili, jednali jako Kristus. Ti, kdo to četli, mysleli, že proroci mluvili o sobě. Vzpomínáte si, že komorník četl Izaiáše 53: „ON byl zraněn pro naše přestoupení a rozbit z důvodu našich hříchů. Trest byl na Něho položen k našemu pokoji a Jeho ranami jsme

uzdravení.“ Komorník se tázal Filipa: „O kom mluví ten prorok? O sobě nebo o někom jiném?“ Prorok mluvil, jakoby se to týkalo jeho samého.

Vidíte, že David v Duchu zvolal: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil? Všechny mé kosti mohu sečíst (já, David), oni se pasou pohledem na mne. Ruce a nohy mi probodli. Ty ale nenecháš duši mou v rři mrtvých, a nedopustíš, aby tvůj svatý viděl porušení.“ Ačkoliv David mluvil, jakoby byl on sám ten svatý, vztahovalo se to na Syna Davidova, který již zde byl jako zárodek, duchovní semeno. David sám byl jako lopuch, a přece v něm bylo pšeničné zrno. Pochopili jste to? Proto není Bible slovem lidským. Člověk není jejím autorem, on ji nepřinesl, ani ji nemůže zjevit. Je to Boží Slovo a je zjeveno samotným Bohem. ON je Svým vlastním vykladačem. Kristus se zjevuje ve Svém vlastním Slově.

Vidíte, že v Davidovi byl Kristus. David ani nemohl myslet. Bylo to, jakoby ho rozum opustil, a jakoby visel na kříži, jak to představuje ta socha, a jakoby volal tam, na kříži: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil? Všechny mé kosti mohu sečíst, ale oni se na mne dívají a pasou se pohledem na mne. Ruce a nohy mi zprobíjeli. Proč jsi se tak daleko ode mne vzdálil? Obklopují mne mocní býci, býčci z Bázan mne obklíčili. Otvírají svá ústa a potřásají hlavami: „Ať se vrhne k Pánu, ať ho osvobodí, ať ho zachrání ...““ Stejná slova byla vyslovena později. Vidíte, když Bůh se na zemi oslavil, tedy vyslovil stejná slova jako David. Pochopili jste to? Vidíte tedy, že to není slovo člověka, ale Slovo Boží. Byl to Bůh v Davidovi. Nebyl to David; on nevěděl, co vyslovil; jednoduše byl v Duchu.

Přesně to samé se stalo s Mojžíšem. Byl v Duchu. Z dimenze, ve které žil, byl vzat a stál proti Bohu v hořícím keři, sám s Ním hovořil, a On na něj zavolal: „Vyzuj svou obuv, neboť místo, na kterém stojíš je svaté.“

Dovedu si představit, že když Mojžíš odcházel, přemýšlel: „Co se stalo? Co to bylo? Co to znamená?“

Bylo mu řečeno: „Jdi od Egypta. JÁ budu s tebou.“

On si řekl: „To byla realita. Musím jít.“ Potom vzal svou ženu a dítě, hůl do ruky a vytáhl do Egypta, aby osvobodil svůj lid. Vidíte, že skrze proroka mluvil sám Bůh?

Nebyli to proroci, ale Bůh, neboť proroci by takové věci sami od sebe nemohli říci. „Kdo naši zvěsti uvěřil?“, řekl Izaiáš, jak víte. „Kdo uvěřil našemu zvěstování a komu je rámě Páně zjeveno? ON rostl před ním jako výstřelek ...“ „A přesto byl raněn pro naše přestoupení a rozbit

z důvodu našeho zadlužení: Trest byl položen na Něho k našemu pokoji a Jeho ranami jsme byli zdraveni.

Již tehdy, 800 let před Kristem, za časů Izaiáše jsme byli uzdraveni. „Jeho ranami jsme byli uzdraveni“ — minulý čas. Ó, jak dokonalé je přece Slovo Boží! Na to položte svou důvěru, lidé, to je to jediné, co vás může zachránit.

Úplně jedno, jak pěkně jsou uvedena všechna ostatní slova, od koho nebo které denominace pocházejí, nebo jak je chytrý člověk, který to vysloví; na všechno, co nesouhlasí se Slovem, nesmí být brán vůbec žádný zřetel. Jestliže si chcete dotyčné místo poznamenat, je to Gal. 1:8. Pavel říká: „Ale jestliže bychom my sami nebo anděl z nebe vám zvěstoval jiné evangelium, nežli to, co jste již slyšeli, zlořečený buď.“ Jinými slovy: Jestliže by k vám přišel anděl z nebe, zářící anděl by se před vámi postavil, (ó, to by přece bylo svůdné pro tento čas, že?) A řekl vám věci, které jsou v protikladu ke Slovu Božímu, pak byste měli říci: „Satane, odstup ode mne!“ Tak je to. I kdyby to byl kněz, nebo kdokoli jiný — nevěřte mu, jestliže to, co řekne, není slovo za slovem v souladu s Bibli. Dejte si na něho pozor, nejprve vás uvede do souladu s Bibli. Přivede vás až k jistému bodu a potom přijde ten háček. Jestliže postřehnete, že vynechá bod, který říká Bible, potom na něj dejte pozor. Neboť to stejné dělal u Evy. Nejprve bylo všechno, co řekl, dokonale správné. „Bůh řekl toto. To souhlasí, Evo. Amen. Tomu věříme oba.“

„Bůh řekl také tohle.“

„Amen, tomu věříme oba.“

„Bůh řekl ono.“

„Jistě, tomu věříme.“

„Ale Bůh řekl, že zemřeme.“

„Ach, viš, On je dobrý.“ Neřekne, že tohle On neřekl, to víte. „Ale ne ...“ Ó, tady to je! Tady to máte! Jestliže byl tak svůdný, a Bible říká, že v posledních dnech by svedl dokonce vyvolené, kdyby to bylo možné — kde bychom potom měli dnes být, přátelé? Tato malá lekce nedělní školy by nám měla jít velice k srdci. Měli bychom přesně naslouchat a poznávat, jak svůdné jsou tyto věci.

Nemůžeme a nesmíme slyšet na slovo člověka. Nedbáme na to, jak je chytrý a školený. Bible říká v Příslovích, že se nemáme spoléhat na vlastní rozum. To se týká té druhé oblasti. V té první se nalézají vaše tělesné smysly: vid, sluch, chuť, hmat, čich. To je naše tělo. Uvnitř těla se nalézá duch s rozumem, představami, atd. To všechno musíme

dělat. Nemůžete přemýšlet a říkat: „Nu, jestliže je Bůh tak dobrý ...“ Vždyť v této době tak často slyšíme, že On je dobrý.

„Jestliže je On dobrým Bohem a já jsem upřímný, jsem zachráněn, protože jsem upřímný, i když to tak v Bibli nestojí.“ Ty jsi ztracený.

„Jestliže chodím do církve a dělám ty věci, které mám za správné, a беру se za to, co pokládám za správné, potom ...“ Také potom jste ztraceni. „Mnohá cesta se zdá člověku přímá, ale konec té cesty je smrt.“ Nejste zachráněni, ale ztraceni. Záleží na tom, co ovládá vaše nitro.

„Nu, mluvil jsem v jazycích, bratře Branhame. Ty nevěříš v mluvení jazyky?“ Ale ovšem!

„Já jsem jásal. Věříš tomu?“ Ano, absolutně!

„Vedu dobrý, křesťanský život. Nevěříš tomu?“ Ovšem! Ale to ještě neznamená, že jste zachráněni. Jste dobrý člověk, slušný, spravedlivý, svatý, dobrý člověk. I kněží byli skrz naskrz tak nábožní, kdyby někdo z nich něco špatně vykládal, byl by ukamenován. Za nesprávné užití Slova byl trest smrti.

Tady to dnes v naší zemi nesouhlasí. Důvod, proč to dnes na zemi jde převráceně, je, že trest není dost tvrdý. Jestliže je muž přistižen s manželkou někoho jiného, pak by oba měli být na veřejnosti kastrováni a pak puštěni. Ano! Jestliže někdo překračuje rychlost a je přistižen, měl by dostat 10 let. Je to úmyslná vražda. Kdyby se dávali takové tresty, pak by ty věci šly zpět. Ale jestliže člověka z toho nějaký špatný politik vytáhne, vyrovná tu věc a řekne: „On trochu pil, tohle přece neměl v úmyslu!“, ačkoli on usmrtil muže, jeho ženu a jejich nevinné děti a on s tím projde, potom je to politika. To je svět. To je ďábel.

Bůh řekl, jestliže muž či žena jsou přistiženi při cizoložnictví, pak mají být ukamenováni. Tím to bylo vyřízeno. Dokonce jestliže byli přistiženi, že v sobotu nesli nějaké břemeno, pak měli být ukamenováni. Oni podle toho žili. Vidíte, dnes takové zákony nemáme. Ale křesťané, církve, ke které dnes ráno mluvím, mají zákon Boží ve svém srdci. Vy nemáte žádost to dělat. Je to ve vás. Vy byste chtěli zákon Boží dokonale dodržovat, úplně jedno, co to je. Chtěli byste to činit. Jestliže Bůh potřebuje rohožku před dveře, pak ji chcete být. Jste při tom šťastni, když to můžete být. Úplně jedno, co to má být. Chtěli byste být dokonce i rohožkou přede dveřmi. Cokoliv od vás žádá Bůh, chtěli byste to dělat, protože Bůh to chce. Podle toho můžete poznat vaši pravou lásku k Bohu.

Zjišťujeme, že i kdyby přišel anděl a kázal něco jiného, než to, co je psáno v Bibli, je zlořečený. To nikdo nesmí dělat. Musí to být kázáno tak, jak je to napsáno.

Také ve Zj. 22:18-19 čteme: „Jestliže někdo k tomu slovo přidá anebo slovo odejme, Bůh vezme jeho část z Knihy života.“ Tak to je. Bůh odejme jeho podíl, i kdyby to byl kazatel, nebo něco jiného. Jestliže jeho jméno je zapsáno v Knize života, Bůh řekl: „Vyhladím jeho jméno, jestliže něco přidá nebo odejme.“ Tak neomylným Bůh Svě Slovo postavil. K církvi můžete něco přidat nebo z ní odebrat, ale k tomuto Slovu nic nepřidávejte a také nic neodnímejte, jinak Bůh vaše jméno vezme z Knihy života. Pak jste ztraceni. Nesmíme nic přidávat a nic odebírat. Nechte je tak, jak je. To nemusí být nikým vykládáno, neboť Bible říká, že Bůh je Svým vlastním vykladačem. ON nedovolí žádný jiný výklad, jak řekl Petr.

Celé Písmo je od Boha dáno a božsky uspořádáno. Starý a Nový zákon společně jsou zjevením Ježíše Krista. Byl v něm předpověděn příchod Ježíše Krista, co bude činit, až přijde a také, co bude dělat ještě v následujícím čase. Proto je On stejný včera, dnes i na věky, jak psal Pavel Židům. ON je Bůh — Ježíš Kristus včera znamená: ve Starém zákoně. Ježíš Kristus dnes znamená: zjevený v těle. Ježíš Kristus na věky: v Duchu, který přišel dolů — ten stejný, včera, dnes a na věky. ON zde stále žije, aby to, co Jeho Slovo předpovědělo pro tento čas, přivedl k životu. ON žije! ON žil také v době starozákonní a oslavoval se. Chtěl bych vám něco ukázat, pokud to snesete. Dávejte pozor: Ježíš se oznámil ve Starém zákoně, jak věříme. Vy kazatelé, klidně se můžete hádat a dělat, co chcete. Já říkám, co míním.

Když se Ježíš oslavil ve Starém zákoně v duchovním těle, stalo se to v postavě Melchisedecha; ne v nějakém kněžství, nýbrž v osobě, v muži. Tento muž ale ještě nebyl narozen. Byl v duchovním těle. Neměl otce ani matku. Byl to Bůh sám. Zjevil se v postavě muže, Král ze Sálema. To znamená Král pokoje a Král spravedlnosti. ON byl Melchisedech, neměl otce ani matku; začátek ani konec života. Byl to Ježíš v duchovním těle, v podobě muže. Chápete to?

Potom On přišel do lidského těla a bydlel mezi námi v osobě Ježíše Krista, který se narodil z panny Marie. ON přijal tuto podobu, aby mohl zemřít, a vrátil se zase zpět do nebe. Zaslíbil, že se opět zjeví v posledních dnech v celé plnosti Svěho Ducha v Těle. „Neboť jak to bylo ve dnech Sodomy, tak tomu bude, až přijde Syn člověka.“

Vidíte, jak to bylo v Sodomě a co se tam stalo. Dnes se Ježíš zjevuje v Těle Svě Církve, vykonává stejné věci, stejné skutky, to samé, co konal ve všech dobách. ON se nikdy nemění. ON je věčný. Dnes se

oslavil na zemi v lidských tělech; v našich lidských tělech, která On povolal. Dělal přesně to stejné, jako před časy a jako tehdy, když byl na zemi jako člověk. ON dnes činí to stejné, neboť Bůh mluvil před časy k našim otcům skrze proroky, a v tomto posledním čase skrze Svého Syna Ježíše Krista. Syn, který se zjevuje v posledních dnech, je Bůh v lidském mase, jak se to stalo před zničením Sodomy, před koncem pohanského světa. Pochopili jste to? Jsou to tři zjevení.

To další se stane potom, když všechno, Nevěsta — Tělo, je shrnuto do jedné osoby Ježíše Krista. Při tělesném návratu Ježíše Krista On přijde potřetí. Potom, co přišel na zem, byl ukřižován a povstal, zjevil se v postavě Svého Těla, což je Nevěsta, jeho žena. Rozumíte tomu? Ona je částí Jeho Těla. Muž a žena jsou spolu spojeni, že jsou skoro jedno. Oni jsou to stejné; alespoň by to měli být. To oni jsou. Oznamují přesně to stejné. Ona je částí z Něho, neboť ona je z Něho vyjmuta. Nevěsta dneška je vzata z těla Kristova a jedná přesně tak, jak to On o Nevěstě, Královně pro tento čas předpověděl. Král a Královna!

Je pozdě, proto si musíme pospíšet, abychom to probrali celé. Bible je dokonalé zjevení Ježíše Krista, který se zjevil v každém časovém období. Za času Luthera se církvi představil jako základ. Odpovídalo to nohám; jak to bylo ukázáno králi Nabuchodonozorovi. Vzpomínáte si na ten sen, který viděl. Tehdy to šlo od hlavy dolů. Ale nyní On začal od nohou vzhůru. Co ukázal v babylónské říši, to reprezentuje celý Starý zákon, jak On sám šel od hlavy dolů, až se On, Bůh sám stal člověkem. To bylo u paty žebříku. Zde v Novém zákonu jde On zase vzhůru, až je opět Hlavou, zlatou Hlavou, korunovanou. Porozuměli jste tomu?

Bůh byl na počátku a šel stále dolů skrze proroky, až se stal sám člověkem, jako jsme my. ON sestoupil až na nejnižší stupeň žebříku, když se narodil jako dítě ve chlévě. Nenáviděli Ho, odkládali, zavrhovali, nadávali Mu atd. Potom začal vystupovat vzhůru, když začal stavět od nohou Svou Církev, Nevěstu. Stále více bylo napravováno, až se to nyní blíží k Závěrečnému kameni, kdy se všechno sbíhá dohromady a společně to vydává veliké, změněné Tělo Ježíše Krista.

Bůh se zjevuje v každém časovém období skrze Svě zaslíbené Slovo pro příslušné časové období. Chtěli bychom se blíže podívat na některá Jeho zaslíbení pro tento čas, zatímco pomalu končíme.

Bůh se zjevuje za času večerního světla.

Podívejme se tedy na to. Mám ještě poznamenáno dost biblických míst. Můžete se podívat, kolik jsem si jich na tento lístek napsal. Ale zbývá již jen asi 15 minut do 12.00 hod. a chtěl bych přijít k závěru. Dnes

ráno jsem při mluvení vůbec neochrptěl. Někdy ochrptím kvůli klimatizačnímu zařízení. Bratře Neville, máš něco pro dnešní večer, co bys chtěl říci? Pokud ne, a ani vy byste nebyli proti, budu o něčem kázat. Před několika dny jsem našel v lese krabičku cigaret a na základě toho nálezu jsem obdržel zvěst, kterou dnes večer přinesu, dá-li Pán. Mám tato biblická místa, ale nechtěl bych přetáhnou ten čas, abyste se mohli vrátit. Krabička cigaret má co říci.

Šel jsem lesem a tam ležela krabička od cigaret. Přešel jsem okolo a myslel jsem: „Někdo přede mnou již tudy šel.“

Něco řeklo: „Vrať se a zvedni to!“

Myslel jsem: „Já přece nesbírám krabičky od cigaret!“

Něco promluvalo: „Vrať se a seber tu krabičku od cigaret!“ Vrátil jsem se. Bylo to stará prázdná krabička. Tady jsem něco viděl. Dnes večer vám to budu vyprávět, dá-li Pán.

Nyní budeme mluvit několik minut o večerním světle. Bible předpovídá, že na závěr přijde čas, kdy vyjde slunce, tak, že v čas večera bude světlo. To všichni víme, že? My, kdož důvěřujeme zvěsti o Pánu Ježíši pro tento čas, věříme, že za času večera bude světlo. Toto večerní světlo, veliké světlo zhasne přirozeně potom, když se Ježíš zjeví zde na zemi, vlastně na nebi, a vezme Svoji Nevěstu pryč. Potom začne mírové tisíciletí.

Čas, který nastane, bude ale jeden z nejhorších, jímž bude muset lidstvo projít. Čekám na hodinu, ve které si každý vezme dovolenou a zůstane tu několik dní, abychom se někde sešli a abych mohl mluvit o ranách a věcech, které přijdou v tom čase. Chtěl bych mít shromáždění dva tři týdny v jednom kuse a shrnout dohromady všechny ty věci, dá-li Pán a jestliže mě ještě nechá žít a inspirujeme mne, to udělat. Jestliže uvidíte, jak jedna věc následuje druhé, i hromy, zjistíte, o čem ti muži, ti lidé snili, a všechny ostatní věci. Uskutečni se to. Poznáte, co zjevily veliké hromy, které zazněly z nebe. Přirozeně všichni víte, že vím, co to znamená. Ale chceme čekat, až ten čas k tomu nastane. Pak k tomu bude ten čas vhodný.

Nyní přečteme některá biblická místa související s večerním světlem. Chápeme, že to musí být stejné světlo, které svítilo ráno, neboť ráno nesvítí jiné slunce než odpoledne. Stejně slunce, které svítí v poledne, svítí také ráno; ráno svítí stejné slunce, jako odpoledne. Je psáno, že ten den sám, ten mezičas, bude pochmurný a temný a nebude to nazváno dnem ani nocí. Vidíte, to se vztahuje na čas, kdy je Tělo formováno od nohou vzhůru.

Když On žil zde na zemi, byl v podobě Syna. Potom byl usmrčen. Církev zaujala Jeho místo skrze mučednictví a šlo to dobou temna. Její stavba začala potom, když byl položen základ. Kde je ale oko? Nahoře v Hlavě. Chápete to Nabuchodonozorovo vidění? On viděl průběh shora dolů, od počátku pohanického období, nežli byla prolita krev a bylo skutečně smíření. Pro Něho oni byli proselyté. Hleďte přece, viděno stínovým obrazem, šlo to stále dolů až k nohám. Potom to začalo zase odspodu nahoru; církev rostla od nohou zase vzhůru. Nyní je v časovém období Hlavy.

Vy nemůžete hledět rukama, a přesto jsou částí vašeho těla. Nemůžete se dívat ušima, ale posloucháte jimi. Nemůžete vidět nosem, jím čicháte. Nemůžete hledět ústy, ale mluvíte jimi. To bylo letniční časové období. Ale nyní je čas očí — vidění. Žádný smyslový orgán není v těle uložen výše, než oko. Souhlasí to? Další je inteligence — sám Kristus, který kontroluje celé Tělo. Vyšší pohyblivý orgán neexistuje. Také všechno ostatní bylo pohyblivé: nohy, svaly pohybovaly nohama; nos je pohyblivý, rty, uši atd. Ale nad očima není žádný pohyblivý orgán. Přece se říká, že muži ztrácejí vlasy tak rychle, protože svaly kůže na hlavě se neposilují a tak působit na vlasy. Má to souviset s tím, že není k dispozici dostatečný polštářek, který by se mohl prokrvovat. Krev tam nemůže proniknout a vlasy vyživovat. Vlasové kořínky jsou přece živeny krví. Tedy po očích nepřichází již nic.

Nyní se podívejme: Bude světlo uprostřed dne? Ve večerní době! K čemu je světlo posláno? Abyste poznali, kde se nacházíte a kam máte jít. Souhlasí to? Poznáváte, kde jste. V čase večera bude světlo.

Vezměme to a porovnejme to s Malachiášem 4. On zaslíbil, že v čas večera světlo zase pronikne. „Vězte: Posílám vám proroka Eliáše ... který navrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při Svém příchodu nemusel zemi ranit prokletím.“

Nyní otevřeme Luk. 17:30 a podíváme se, co Ježíš prorokuje. Řekl: „Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak bude zase.“ To se vztahuje na dobu, ve které se zjeví Syn člověka. Jedná se o zjevení Syna člověka. V menší míře se Syn člověka zjevuje krátký čas krátce před tím, než byla Sodoma tehdy spálena. Ten muž byl **Elohim**. ON byl Bůh; a Ježíš je Bůh. Bůh se zjevil v malém na několik minut již tehdy, při tomto soudním vyšetřování. Bylo to jen krátké. Syn člověka se zjevil; Syn člověka — **Elohim**. Rozumíš tomu církvi? Syn člověka, **Elohim**, se zjevil jen na pár minut a dalšího jitra bylo město zničeno — nežli vyšlo slunce. Právě tak málo může zbývat pro nějakou organizaci, a nemůže se to začít jinak vyvíjet, než se to nyní děje, neboť shoří, dříve než se opět rozední. Probuzení v celém národě pominulo. Žádné další

probuzení se již neuskuteční. Tento národ nebude již nikdy mít rozsáhlé probuzení. Můžete mít shromáždění, ale mám na mysli duchovní probuzení. To je za námi. Doufám, že to chápete. Říkám to tak, protože doufám, že tomu lépe rozumíte. Je to pryč.

Jeden milý kazatel mi před časem řekl: „Bratře, chtěl bych zase mít radost Pána v srdci!“

Řekl jsem: „Můj synu, probuzení skončilo.“ Nyní se pracuje na vyztužování lodi. Před námi jsou veliké a hrozivé vlny, ale víme, že za těmi vlnami se blíží břeh. Blížíme se ke břehu. Zůstaňte stateční. Zůstaňte ve Slově, držte se pevně Boha. Je jedno, jak se cítíte, nebo co jste, zůstaňte v souladu se Slovem. Vytrvejte v něm. Jestliže všechna tato temná mračna kolem nás vidíte, a že nastávají bouře, slyšíte o atomových bombách a všech ostatních věcech, potom je náš stabilizátor zakotven přímo ve Slově. Bůh řekl, že všechny tyto věci přijdou a my všechny tyto věci přemůžeme. Ano! Jednoduše přes ně přejdeme. Ano! Skutečně. Ty nás nemohou zdolat. Nemohou nás utopit. I kdyby nás položili do hrobu, vyjdeme zas ven. Na světě není nic, co by nás tam mohlo zadržet. Všechno prolomíme, až náš Hlavní kapitán na druhém břehu zavolá.

Jsme zakotveni v Ježíši ...

Ať je to cokoli, klidně to může přijít; úplně jedno, co to bude, jsme zakotveni v Ježíši. Jestliže žiji, žiji ke cti Boží. Umírám-li, umírám ke cti Boží. Chtěl bych činit jen to, co přispěje ke cti Boží. Jestliže to pomine, nechtěl bych zde nadále zůstat. Chtěl bych odejít, abych obdržel odplatu, kterou mi On vykoupil. Nezasloužil jsem si ji, ale On mi ji vykoupil a daroval skrze milost.

Vidíme, že večerní světlo je tady. Ale jaký to má smysl, jestliže máme trochu světla a nemáme zrak, abychom se v tom orientovali? K čemu je večerní světlo? Světlo vychází, aby něco bylo zjeveno. Je to tak? Jestliže tu něco je, co cítíte, ale v temnotě to nemůžete rozpoznat, pak rozsviňte světlo. Je tu proto, aby to bylo objasněno.

Co měl činit Malachiáš 4? To stejné. Co se mělo stát zjevením sedmi pečeti? Proč denominace tápou v temnotě? Vždyť je to tu, aby to bylo zjeveno a vyvedeno ven. Jestliže ale nemáte oči, co je vám potom zjevení k tomu platné. Nejprve musíte mít oči, abychom viděli. Je to tak? Mal. 4; Luk. 17:30; Jan 14:12; Jan 15:26; 16:13 a také Zj. 10:1-7; sedm pečeti a zvěst sedmého anděla se měly rozvinout a být zjeveny, když přišlo večerní světlo.

Co byli lidé v časovém období Laodiceje? Nazí a slepí. Co je platné slepému světlo? Když slepý vede slepého, padnou oba do jámy. Oni

jsou nazí, slepí a nevědí to. Dokonce zdravý lidský rozum a duchovní porozumění je pryč. Jsou vysokomyslní, milují požitky více nežli Boha, jsou bez lásky a věrnosti, zrádní, nestřídmí, bezuzdní, nepřátelští vůči všemu dobrému, zrádní, lehkomyšní. Mají formu pobožnosti, ale zapírají její moc. Nevěří ani v sílu zjevení. Nevěří prorokům, atd. Nevěří tomu! Oni myslí, že Mal. 4 se vztahuje na jistou církev nebo organizaci. Když Eliáš vystoupil poprvé, byl to muž. Když vystoupil po druhé s dvojnásobnou mírou, byl to muž. Když přišel v podobě Jana Křtitele, byl to muž. Jestliže v posledních dnech začne svítit večerní světlo, budou oči otevřeny, a vy uvidíte, kam jdete. Potom je již Tělo formováno, stojí na vlastních nohách, je v pohybu pod vedením Ducha svatého. Ten stejný, který působil v prorocích, kteří psali Bibli, stejný Duch svatý působí v Těle, které je naplněno Duchem svatým a které je puženo Duchem svatým a přichází ze všech organizací, národů, jazyků.

Jedna dáma, která nepatří k tomuto shromáždění, ale k jinému, přišla dnes ráno sem, a přinesla s sebou obraz. Předala ho mému synovi. Byla velice udivená. Nevím, jestli kdy o tom slyšela nebo ne. Nevím to. Ona přinesla obraz s Andělem Páně, který byl přítomen při sedmi časových obdobích a zjevení sedmi pečeti. Při předávání řekla: „Ve snu jsem Jej viděla stát na nebi.“ Dívala se a viděla někoho, kdo šel napřed, a jiné, kteří mu následovali. Byli bíle oblečení. Ona řekla: „To jsi byl ty, bratře Branham.“ Pochodovali tam, byli to lidé různých barev pleti, a nesli vlajky z Georgie, Alabamy, a různých států.“ Pochodovali kupředu a došli k Hlavě, Kristovi, kde On byl v tom vidění zjeven. Ó, haleluja! Dorazili jsme do posledních dnů, k posledním hodinám dne.

Vidíte, teď, jak On Sebe ve Svém Slově a Svě Slovo přímo před námi zjevil? Ó církvi živého Boha, pozdvihni se a věř v Něho se vším, co v tobě je. Držte se toho malého kola uprostřed kola. Upevněte vaše činění a každý pohyb. Nechť každá myšlenka, kterou máte, je ovládána touto mocí ve vás, neboť Bůh je skutečně ve Svém Slově pro tuto hodinu, ve večerním světle a to světlo nechá zářit.

Netopýr je slepý. Když rozsvítíme světlo, nemůže létat. Sova, a všechna zvířata, která se potulují v noci, nevidí ve dne nic. Vůbec neví, co to znamená, nemohou vidět. Večerní světlo přišlo. Každé podobenství, každý příklad z přírody, Bible, socha, kterou viděl Daniel a ten král v onom čase, všechny tyto věci, každé pohnutí a každé místo v tomto Těle nám přesně ukazují hodinu, ve které žijeme. K tomu již nikdo nemůže přidat žádný pohyb. Bylo pohnutí ruky: Lásky k bližnímu za Wesleye. Byl to pohyb, Lutherem byl položen základ. O té době lásky k bližnímu se říkalo, že nikdy nebyla projevoována silněji, než tehdy.

V pohnutí Wesleye byli misionáři posláni do celého světa. V předchozím časovém období bylo jedno z nejmocnějších probuzení. Pak přišlo letniční časové období. Předtím bylo časové období prstu atd. Letniční časové období bylo časem jazyka a nosu atd. Nyní jsme dorazili k očím. Co by vám bylo platné světlo, jestliže byste neměli oči, které by viděly? Nejprve zde musí být oči, které vidí. Když to se stalo, otevřel On sedm pečeti a zjevil večerní světlo, když zjevil všechna tajemství, která zůstala skrytá v ostatních časových obdobích, jak On to ve Zj. 10:1-7 zaslíbil. Zde se dnes nacházíme: uprostřed Slova. Slovo nám bude zjeveno Ježíšem Kristem. Tedy je to Slovo Boží.

My, jako Jeho poddaní se musíme cele držet Vydavatele, abychom tomu rozuměli, aby nám to bylo zjeveno: Ó Pane, co bys chtěl Ty? Co mám dělat? Musím jít na misijní pole kázat evangelium anebo musím zůstat doma? Nehraje to žádnou roli, jestli mám být dobrou ženou v domácnosti, nebo dobrou matkou; jestli musím dělat toto nebo ono nebo tamto, cokoli to bude, farmář — cokoli, Pane, co bys Ty chtěl, abych dělal?

Nebyla to také Saulova otázka? „Pane, co mám činit?“ On byl na cestě k církvím, aby dostal věřící do žaláře. Potom se mu zjevilo světlo a on zvolal: „Co chceš, abych dělal?“ Veliký ohnivý sloup byl nad ním a on řekl: „Co chceš, abych činil?“

Myslím, že na závěr je to dobré slovo: „Pane, co mám dělat? Co mám dělat; nyní, kdy to Písmo vidím tak dokonale zjevené?“

Skloňme hlavy. Prosím každého, kdo je zde, aby zkoumal své srdce a ptal se: Pane, co mám dělat? Jestliže jste v celé zemi stále ještě napojeni na telefonní přenos, skloňte i vy hlavu a řekněte: Pane, co chceš, abych dělal? Poznávám, že žijeme v posledních dnech a dorazili jsme k posledním hodinám. Je to jednoduše tak jasně a zřetelně zjeveno. „Co mám činit?“

Drahý Bože, zatímco Ti přinášejí tyto prosby, přicházím k Tobě s prosbou i já: Co bys chtěl, abych činil, neboť jsem si vědom toho, že každý den se počítá. Prosím, abys mi pomohl žít každého dne ke Tvé cti a Tvému znádhernění. Prosím, abys pomohl všem v celém národě a také zde, přítomným v kapli. Zkoušujeme naše srdce a říkáme: „Pane, co mám činit? Co mohu dělat, Pane, abych sloužil Tvému království a Tvé věci?“ Daruj to, ó Bože, zkoumej naše srdce, a zkus nás. Jestliže je v nás něco zlého, Pane, ctizádost, špatný motiv anebo předsevzetí, ó Bože, potom nás očisti krví Tvého Syna Ježíše Krista. Přijímáme v pokoře smíření, které nám On Svou smrtí daroval, a Jeho vzkříšení. Jsme ospravedlnění, protože věříme, že to On učinil. Radostně přijímáme plán spasení, a všechno, co jsi nám daroval. Otče, děkujeme

Ti, za zvěst pro tento čas, které věříme a které se držíme, neboť víme a věříme, že je to Tvé Slovo a Tvá zvěst; ne abychom se odlišovali od jiných lidí, ale protože chceme být podobnější našemu příkladu a předobrazu Ježíši Kristu.

Drahý Bože, zde leží kapesníky, a všude jsou nemocní. Já sám, Pane, jsem dnes ráno unavený a vyčerpaný. Prosím, abys nám pomohl, drahý Bože. Hledíme vzhůru k Tobě, abychom byli posílněni. TY jsi naše síla. TY jsi již pomohl tak mnohým, drahý Bože.

Před několika dny jsem přemýšlel v lese, když jsem tam šel s bratrem Banks Woodem. Lékaři zjistili, že jeho srdce je tak slabé, že sotva ještě mohl chodit. Jestliže si člověk pomyslí, jak málo jsem o tom věděl, když jsem potom podle toho vidění běhal po horách a myslel: „Toho lva musím vystopovat. Musím ho vidět složeného.“ A když jsem přišel do Tucsonu, do „Furr’s Cafeteria“ a viděl jsem, jak na něm visel oblek a jak měl vpadlé oči, řekl jsem: „Ó Bože, když jsi mi mohl ukázat ve vidění, kde je lev, potom mi jistě můžeš něco ukázat i o bratrovi Woodovi.“

Tedy to přišlo: „Polož na něho ruce.“ A tady nyní je. Náš bratr Banks je zase při síle a běhá po horách. Děkujeme Ti, drahý Bože! Jsi pro nás všechny stejným Bohem, jako jsi byl pro bratra Wooda. Víím, že jej miluješ, neboť je Tvým upřímným a poctivým služebníkem.

Prosím, věrný Bože, aby jsi se naklonil ke každému z nás, odpustil naše hříchy a uzdravil naše těla od všech nemocí. Učiň nás Tobě podobnějšími, den po dni, ó Pane, až dosáhneme plného mužného věku Kristova. Daruj to, Pane. Důvěřuji, že jsi každé srdce nyní prozkoumal, a že víme, co máme dělat. Nyní Tě prosíme ve jménu Ježíše: požehnej nás.

Zatímco máme hlavy skloněné, chtěl bych se tázat, zda tady nebo mezi těmi, kteří naslouchají v celé zemi, je někdo, kdo má nějakou potřebu. Jednoduše pozdvihněte ruku k Bohu, zatímco se modlíme a máme skloněné hlavy. Více nemůžete učinit. Dnes ráno je to tu přeplněné, zvedněte tedy jednoduše k Bohu své ruce a řekněte: „Ó Bože, učiň mě podobnějším Ježíšovi. Chtěl bych být Ježíšovi podobný.“ Bůh vám požehnej. Vy, co jste venku, kdekoliv v zemi: jednomyslně zvedněte své ruce; také já. Chtěl bych Mu být podobný. Zkoumej mne, Pane, zkušuj mne, a jestliže je ve mně něco zlého, potom to vezmi ven. Jsme zde již tak dlouho, ale jednou musíme odtud odejít; jedno, jak bohatí, jak chudí, jak mladí nebo jak staří jste.

Včera jsem v horách navštívil chudou rodinu, žijící u potoka. Muž, se kterým jsem mluvil o Bohu již před dlouhým časem, jeho žena a sedm nebo osm dětí. Je to nenápadný muž, který pracuje asi za dva dolary

denně. Někdo jej nechal bydlet v malém dřevěném domě. Jeho ženě se brzy narodí další dítě. Měla velkou sekeru, kterou sekala dříví. V jedné ruce pevně držela dítě, druhou tahala dříví a chtěla ho nasekat, aby mohla zavařit ostružiny, aby v zimě nehladověli. Ó, jak je nám to líto, proto jsme s bratrem Woodem vzali nákladní auto, jeli tam, přivezli jsme jim dříví, a nasekali. Ona tam stála a byla tak vděčná. Litoval jsem ji, a za ně všechny jsme se potom modlili.

Potom jedno dítě dostalo epilepsii. Šli jsme tam a modlili se za to dítě a Bůh je uzdravil. Před několik dny si její muž udělal kýlu. Už jsem s ním mluvil. Oni oba kouřili, žvýkali tabák, jak je to zvykem u lidí v horách. Stále znovu jsem o tom s nimi mluvil a když jsem k ní včera ráno při rozednění dorazil, vyšel mi vstříc, sepal ruce a řekl: „Bratře Billy, jsem proměněný člověk.“ Pokračoval: „Dokouřil jsem poslední cigaretu. Jsem nyní na straně Pána.“

Ona řekla: „I já jsem přestala kouřit.“ Zasaďte semeno. „JÁ, Pán je budu zavražďovat dnem i nocí, a nikdo je nevytrhne z Mé ruky.“

Ó Bože, buď nám milostiv a dej nám žádost našich srdcí, neboť Ti chceme celým srdcem sloužit. Otče, ať se nalézají kdekoli, jsou ve Tvých rukou. Jsou to Tvé děti. Jednej s nimi podle Svého milosrdenství, Pane; ne v soudu, nýbrž v milosrdenství. Prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

Milujete Jeje? Celým srdcem? Kdokoli sem dal ty kapesníky, může si je vzít. Myslím, že dnes bohoslužba začne dříve, totiž v 19.00 hodin. Bratr Neville to hned oznámí, kdy začne. Dnes ráno má být křest? Ta voda je připravena. Pokud je zde někdo, kdo ještě na jméno Pána Ježíše Krista nebyl pokřtěn, voda ke křtu je každopádně připravena.

Vážíme si všech bratrů kazatelů. Měli jste dobré shromáždění, bratře Parnelle, bratře Martine? Jsou zde tak mnozí; tak bratr Lee Vayle. Všude v sále sedí kazatelé. Umíme ocenit, že jste zde a s námi máte společenství u Slova. Možná, že nesouhlasíte se vším, neshodujete se se mnou; také to od vás neočekávám. Chtěl bych jen, abyste o tom přemýšleli. Jestliže mi něco říkáte, přemýšlím o tom. Jestliže nějaký kazatel ten pásek položí a řekne: „Ach, s tím nesouhlasím ...“, potom je to v pořádku, můj bratře. Možná, že jsi pastýřem. Ty jim můžeš dát potravu, jakou bys chtěl. Pokouším se o své nejlepší, zůstat v souladu se Slovem, jež mi Bůh předal, neboť ovce chtějí ovčí pokrm. ON řekl: „Moje ovce slyší Můj hlas.“ Žijeme z každého slova, které vychází z Jeho úst; ne z toho, co nevychází z Jeho úst.

Z toho mají svatí žít.

Chceme povstat a sklonit hlavy. Bratře Neville, nechtěl bys něco říci?
Nebo bratr Mann?

Jestliže se cítíte dobře, potom řekněte „Amen“. Skloňme nyní hlavy.
Chtěl bych poprosit bratra Lee Vayle, aby sem přišel, je-li to možné.
Můžeš tam projít, bratře Vayle. Potom přijď.

Bratr Vayle je náš bratr, píše knihu. On dokončil knihu „Sedm
církevních věků a nyní pracuje na „Sedmi pečetích“. Doufáme, že
budou brzy vydány. Prosím, bratře Lee Vayle, Bůh ti žehnej.